

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 62 - prosinec 2010

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

**NA MIKULÁŠE
TO 9. A POŘÁDNĚ
ROZČERTILA**

STR. 10

PÁR SLOV ÚVODEM

Po několika letech prý budou bílé Vánoce. Ono bude nakonec asi jedno, jestli budou bílé nebo bledě modře puntíkované, hlavně že bude volno, že si užijeme vánočního lenošení a pohody a že budeme se svými blízkými, které máme rádi. No a když se objeví i nějaké ty dárky, vadit to určitě nebude.

Předvánoční Puclík za vámi přichází opět v plné zbroji – má čtyřicet stran, které jsou napěchovány informacemi a událostmi posledních týdnů. Jak se stalo už téměř tradicí, ani se nám tam všechno, co jsme chtěli otisknout, nevešlo. Je moc prima, že máme o čem psát a že se pořád něco děje, protože jinak by to byla nuda k ukousání. Snad vám tedy poslední Puclík roku 2010 přijde vhod a najdete si v něm něco, co vás opravdu zaujme a pobaví. Moc bychom si to přáli.

Tak příjemné počteníčko...

Redakce

školní časopis
Puclík
přeje všem čtenářům

**krásné a spokojené Vánoce
a hodně štěstí a zdraví v novém roce**

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 20. 12. 2010 vánoční turnaj v piškvorkách
- 22. 12. 2010 filmové představení
1. stupeň – Já padouch
2. stupeň – Čarodějův učeň
- 23. 12. 2010 – 02. 01. 2011 - vánoční prázdniny
- 31. 01. 2011 pololetní vysvědčení
- 04. 02. 2011 pololetní prázdniny

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Je vidět, že mnohé z nás čtyři měsíce školního roku dokonale vyčerpaly a že už prázdniny a odpočinek potřebujeme jako sůl. Třeba tuhle na redakční radě Puclíka – sedíme, plácáme nesmysly jako vždycky (a z těch vám pak následně sestavujeme časopis ☺) a uprostřed této bohublé činnosti zazvonilo. Všechny to nechalo absolutně v klidu, vždyť jsme měli dávno po vyučování, jen Nikča Švárová z 9.C se automaticky zvedla, popadla tašku a že jako odchází, když zvoní... Inu reflex, ten se nedá zapřít. Co se ale děje u nich doma, když třeba zazvoní budík nebo pošťák, to je fakt záhada...
- Doslova „horké“ chvíle zažila 9.C, když nedávno ve cvičné kuchyňce cvičně nacvičovala bramboráky. Tomáš Dutka se s grímem kuchařského mistra chopil pánve, nalil na ni olej a zkušeným pohybem ho rozprostřel po nádobě. Asi do toho dal víc švihů, než bylo potřeba, a tak olej rozprostřel nejenom po pánvi, ale také po rozpálené plotýnce. V následující vteřině už na plotýnce vesele skotačil plamen jako u táboráku. Paní učitelka Janíčková neztratila duchapřítomnost a jala se oheň zdolávat utěrkou. Po chvíli celkem mamého snažení došla k názoru, že jednodušší bude sporák vypnout, což taky udělala a bylo po představení. Kdyby byla 9.C pohotová a připravena na všechno, mohla si klidně krom bramboráků ještě na ohýnku osmahnout buřtu...
- Paní učitelka Janíčková si v kabinetu odložila dva perníčky z vánočního pečení se svojí třídou, že si na nich smlsne při nějaké jóóó příležitosti. Když ale přišla ráno do kabinetu, perníčky byly fuč. Paní učitelka zahořela spravedlivým hněvem nad podlým činem nezvaného žrouta a okamžitě začala podezírat kdekoho ze svých kolegů, kdo se objevil v okruhu padesáti metrů od dveří kabinetu. Jaké však bylo její překvapení, když o několik dnů později našla drobký ze svých perníčků ve vlastní botě i se spoustou dalších malých pozdravů, které byly neklamnou známkou toho, že kabinet už několik dnů neobývá sama. Takže půjdte-li v nejbližší době do kabinetu přírodopisu, na paní učitelku klepejte dvakrát, na myšku Elišku třikrát. Ale jemně...

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ Na skok v IQ parku	3
▪ Jsme fakt hustý	4
▪ Nejkrásnější stromeček	7
▪ Vánoce s Puclíkem	8
▪ Pekelný Mikuláš	10
▪ Anketa	12
▪ Sloupečky	14
▪ 6.C zářila na bowlingu	15
▪ Ekofanda	16
▪ Loutky a hvězdy	19
▪ Vyzvídali jsme	20
▪ Za zvířátky ke krmelci	22
▪ Máme mývala	23
▪ Záložky spojují školy	24
▪ Posezení u kávy a čaje	25
▪ Vůně perníku	25
▪ Když se setmí...	26
▪ Sbírali jsme skvěle	28
▪ Sportovní odpoledne osmiček	30
▪ 9.C plácala volejbal	31
▪ Pokus o světový rekord	32
▪ Máme doma zvířátko	34
▪ Žákovská knihovna – Kalendárium	35
▪ Dívčí liga hrála futsal	36
▪ Touláme se, poznáváme	37
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	38

NA SKOK V IQ PARKU

V úterý 16. listopadu 2010 se všechny osmičky vydaly na společnou exkurzi - tentokrát do Žďáru nad Sázavou, kde na nás čekal nově otevřený IQ park.

Všichni jsme se po páté vyučovací hodině, tedy kolem poledne sešli v průjezdu školy a mohli jsme vyrazit k vlakovému nádraží. Když jsme tam došli, museli jsme ještě koupit společné jízdenky a pár minut čekat na příjezd vlaku. Ten jako na zavolanou po chvíli přijel a my mohli nastoupit.

Cesta začala samozřejmě úplně obyčejnou jízdou, která se jako obvykle strhla v cestu povídací, drbací a plnou smíchu. Některé pochopitelně zmodla, a tak vytáhli své připravené svačiny a pustili se do jídla. Cesta netrvala dlouho a většina z nás se těšila na to, co nás bude v IQ parku čekat.

Když jsme konečně dojeli na nádraží do Žďáru, všichni jsme se po třídách seskupili a mohli vyrazit k budově, kde akce probíhala. V IQ parku jsme byli coby dup, a jen co jsme vešli dovnitř, každý si šel po svém a našel si nějakou zábavu.

Některým se zalíbily různé hlavolamy a křížovky, jiní si všechno nejdříve prohlédli. Našli jsme zde třeba model lidského těla, sportovní oddělení, přírodopisné pexeso nebo místnost, kde jsme si mohli změřit hlasitost svého řevu, což nebylo občas moc příjemné pro uši.

Velmi oblíbenou částí se stalo už zmiňované sportovní oddělení, ve kterém se nacházely chůdny nebo třeba lyže pro dva. Další velice zajímavou částí IQ parku se stala část zrcadlová. Vlastně se jednalo o několik zrcadel postavených vedle sebe, ve kterých jsme se viděli podivně malí, vysocí nebo až přehnaně širocí. Při celé exkurzi jsme se všichni náramně pobavili. Někteří jedinci si koupili dokonce i balónky s héliem, které si neustále vpouštěli do pusy, což jejich hlasu dodávalo efekt á la šmoula.

Když jsme si celou prohlídku prošli (někteří i vícekrát), tak jsme měli možnost napsat něco do vzkazů na nástěnku. Poté jsme zase opět došli na nádraží a se spokojeným výrazem dojeli až do Nového Města na Moravě.

V parku jsme strávili něco přes hodinu, ale pro většinu to bylo stále málo a chtěli si výstavu procházet pořád a pořád dokola. Doufám, že nebyla poslední.

Martina Šikulová, 8.C

JSME FAKT HUSTÝ

Mgr. Dagmar Svobodová

NÁŠ PUCLÍK JE ČASOPISEM ROKU 2010

Každý pracovní den je stejný. Co nejrychleji se ráno přirůtit do práce, zapnout počítač, zkontrolovat maily a pokud možno si stihnout uvařit i kafe, než člověk vpluje do celodenního učícího maratonu, občas přerušeno volnou hodinou či suplováním za někoho z nepřítomných kolegů.

Asi někdy v půlce listopadu nám, učitelům, kteří jsme členy redakční rady Puclíka, přeposlal pan ředitel mail, kde byla pozvánka do Brna na finálové setkání a vyhlášení výsledků celostátní soutěže **Školní časopis roku 2010**, do které jsme našeho Puclíka v říjnu přihlásili.

Loni druzí

Této soutěže jsme se zúčastnili i v loňském roce. Slavili jsme tehdy desetileté výročí našeho časopisu a byl tedy nejvyšší čas na to, aby se Puclík podíval trochu do světa.

Velice nás potěšilo, když nám po čase přišlo oznámení o tom, že jsme mezi všemi přihlášenými školními časopisy v České republice (bylo jich přes 130) obsadili druhé místo v kategorii základních škol a k tomu jsme navíc získali 3. místo v soutěži o nejlepší grafiku časopisu. To byl příjemný dárek k desátým narozeninám a velká vzpruha k další práci.

V letošním roce Asociace středoškolských klubů české republiky pod záštitou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR vyhlásila soutěž školních časopisů opět, a tak jsme se znovu přihlásili. Možná právě proto, že jsme loni

dosáhli takového úspěchu, jsme letos vcelku nic moc nečekali, protože jsme předpokládali, že tentokrát jsou zkrátka na řadě jiní, které je třeba ocenit a povzbudit do další práce.

Cesta do Brna

Když jsme dostali pozvánku na finálové setkání školních redakcí a slavnostní vyhlášení výsledků soutěže o titul Časopis roku 2010, rozhodli jsme se, že si z toho prostě uděláme takový malý průzkumný redakční výlet bez větších ambicí a hlavně se podíváme, jak to dělají jinde, v čem bychom se mohli poučit a nebo inspirovat, co a jak lze vylepšit. Součástí celé akce byla totiž i možnost

prohlédnout si a prolistovat všech 142 školních časopisů, které se letos do soutěže přihlásily.

A tak jsme se v pátek 26. listopadu 2010 sešli na autobusovém nádraží ve vcelku vyrovnané sestavě – tři zástupci žákovské části redakce (Domča Edlmanová, Nikča Švárová a Aneta Dufková) a tři „redakční učitelé“.

(Tady si dovolím malou „závorkovou poznámku“, tentokrát pro mé milé kolegy - moje hodinky skutečně ukazovaly čtvrt na sedm, proto jsem vaše významné pohledy na VAŠE hodinky nebrala a neberu na zřetel. Přece bych nepřišla pozdě, nee?)

Autobus kupodivu vzhledem ke sněhu a náledí přijel přesně, a tak nás čekala jediná část cesty, kterou jsme absolvovali relativně v klidu a v sedě.

V průběhu cesty samozřejmě proběhla důležitá redakční

Puzzle a skončil tedy na druhém místě v kategorii základních škol.

Členové školních redakcí – učitelé i žáci – měli na tomto finálovém setkání svůj vlastní oddělený program. Dospěláci

porada - tentokrát o tom, jaké má kdo sourozence, kdo se štítí jakého zvířete, kam po základce a jiná podobně důležitá témata...

Jsme na místě

Protože jsme na místo dorazili relativně brzo, měli jsme celkem dost času na prohlížení ostatních časopisů (tedy „konkurence“ ☺), ale i tak jsme to stíhali jen tak tak.

Bylo to důležité hlavně pro naše členky z řad žáků, protože ty pak v rámci svého dopoledního programu vybíraly se svými kolegy z ostatních škol nejlepší časopis z pohledu zástupců školních redakcí přítomných na tomto setkání.

Náš Puclík se v jejich hlasování neztratil – měl jen o dva hlasy méně než vítězný časopis s velmi podobným názvem –

zmizeli hned po úvodním oficiálním zahájení na učitelský workshop a „naše holky“ zůstaly v aule, aby si mohly podebatit se zástupci ostatních časopisů. A byl to docela boj.

Kapacita celého prostoru, který hostil zástupce redakcí, byla asi 150 lidí. Jenomže letos se soutěž nějak neplánovaně rozrostla a přijelo nás tak nějak dvakrát více... Načerpat v tomhle množství lidí a malém prostoru nápady, prolistovat ostatní časopisy a omrknout, jak to dělají jinde, se najednou stalo záležitostí takřka nemožnou, přesto jsme se o to všemi silami pokusili.

Napsali o nás

Každý časopis tu měl na ukázkou několik čísel a byl u něj přiložen i papír, kam mohli ostatní redaktoři po prolistová-

ní napsat své postřehy a hodnocení. Puclík měl samé skvělé – od poznámek typu: „*luxus!, jste fakt hustý, fááákt dobrej časopis*“ až po zápis neznámého redaktora, že pro něj jsme jasnými vítězi.

Doba besedy o časopisech, workshopů a oběda (bagety větší než naše pusa kolem dokola) uběhla docela rychle a čekal nás druhý a vlastně ten nejdůležitější bod - vyhlášení těch nejlepších. Viděli jsme časopisy různé. Od takových, které teprve vznikají a dělají se takřkajíc „na koleně“, až po ty, které existují řadu let a mají ustálenou úroveň i rubriky.

Organizátoři soutěže schválně udělovali ocenění za různé vedlejší kategorie, jako je grafika, obsah, literární tvorba atd., aby povzbudili a dodali odvahu všem - těm, co nemají zcela nejlepší podmínky pro vydávání, nebo těm, co teprve začínají. Každé povzbuzení je moc fajn a my byli vcelku rádi, že máme začátky tak nějak už za sebou.

Vyhlašování výsledků

Jak už jsem na začátku napsala, naše očekávání nebyla letos nejvyšší. Ale přece jen - když vedlejší ocenění sbíral jeden časopis za druhým a my stále nic, viděla jsem na holkách, že jim je to přece jen trochu líto. A pak to přišlo – třetí cena za titulní stránku pro časopis Puclík! Paráda, říkali jsme si, přece jen jsme se neztratili, bodovali jsme loni v hlavní kategorii, ani letos nebudeme zcela bez ceny.

Na závěr přišlo vyhlášení nejdůležitější ceny, skutečně nej-

lepšího časopisu v kategoriích základních a středních škol. To už bylo v sále téměř nedýchatelné a očekávaný fotograf novin Deník se sem dostal snad zázrakem, protože tu byla hlava na hlavě - i v přilehlých chodbách. Často se dokonce cena musela prostě nad hlavami „poslat do obecenstva“ a doufat, že dorazí v pořádku ke správné redakci ☺.

Bomba!!!

Vyhlášeno bylo třetí i druhé místo a čekalo se na místo

něco, co nám vyrazilo dech všem:

„Časopisem roku 2010 v kategorii základních škol se stává PUCLÍK ze Základní školy v Novém Městě na Moravě!!!“

Bomba! Puclík je na prvním místě v republice! Náš Puclík!!!! Bylo to něco nečekaného a fantastického! Pan zástupce Havlík nevěřicně hleděl („...ty jo, voni nás fakt vyhlásili...“), holky taky střídavě koukaly a jásaly, ale to už se Domča neohroženě zvedla ze židle, aby se procopala davem pro cenu.

nanejvýš užitečné pro každého novinářského nadšence – poukaz pro celý náš redakční tým na jeden den v redakci skutečných novin, abychom se mohli podívat, jak píšou profici, poukaz na finanční obnos pro náš časopis a posledním poukazem je pět míst na jarní mezinárodní novinářské škole, kde budou nejen zástupci mladých českých žurnalistů, ale i žurnalistů z okolních zemí. *(Takže naše děvčata už odteď pilně trénují maďarštinu, aby se s kolegy domluvily...☺)*

Spokojeně na jedné noze

Cestu zpět tentokrát vlakem jsme absolvovali totálně unavení, překvapení, ale spokojení. Stáli jsme každý na jedné noze (snad na své...) namačkaní jak sardinky v plechovce. Bylo nám to ale vcelku jedno, protože jsme si domů vezli ocenění za naši práci. Ocenění za něco, co se před 11 roky zrodilo v hlavě dvou sympaticky bláznivých učitelů a po 11 letech je to „to nej“ v naší republice.

Takže v téhle chvíli čtete prostě nejlepší školní časopis pro základní školy v České republice pro letošní rok! Co k tomu dodat? Snad jen velké díky. Všem, kteří nás čtou, kteří přispívají, ať jsou členy či nečleny redakce, kteří nám pomáhají a podporují nás, kteří se technicky podílejí na tom, aby Puclík vůbec vyšel.

Děláme to prostě rádi a ocenění naší práce nás moc potěšilo.

první. Bylo to jako vždy - organizátoři napínali a dávali hádat...Tak jsem se z legrace naklonila k panu učiteli Směkalovi a šeptla mu: „...no jo, teď to přijde, oni si nás určitě schovávali na závěr ☺...“ Pan učitel se otočil, zatvářil se celkem skepticky a odpověděl: „No jasně..., to určitě!“ A výraz jeho obličeje napovídal vcelku jasně, co si o mé „vtipné“ poznámce myslí...

To ale nebylo podstatné, protože do toho najednou zaznělo

Litujeme, že pokud její fotka ze slavnostního předávání vyšla v novinách, byla v Brněnském deníku, protože být v našem žďárském, určitě bychom samým nadšením vykoupiili celý náklad!

Spousta cen

Abych to zkrátila *(protože sem vydrželi určitě číst moji reportáž z cesty jen ti nejdolnější ☺)*, dostali jsme pár drobných věcných cen, diplom, ale i věci

Mgr. Pavlína
Poláčková

NEJKRÁSNĚJŠÍ STROMEČEK

Již podruhé žáci prvního až pátého ročníku a školní družiny přispěli k vánoční výzdobě města. Ve spolupráci s podnikem Lesy ČR, jenž darovaly mladé smrčky, vyzdobili Vratislavovo náměstí dvanácti vánočními stromečky, jejichž krásu, nápaditost i provedení mohou obyvatelé a návštěvníci města obdivovat po celý adventní čas.

Ani letos nechybělo vyhodnocení nejkrásnějšího stromečku, jen forma po neblahých zkušenostech z loňského roku, kdy docházelo (samozřejmě v dobré víře soutěžících) ke kopírování hlasovacích kupónů ve velkém, byla odlišná.

Vedením školy byla vytvořena nezávislá komise, která vybrala tři nejkrásnější stromečky, jejichž tvůrci obdrželi sladkou odměnu. Komise neměla vůbec jednoduchou práci, protože vybrat v té záplavě nejlepších stromečků určitě nebylo vůbec jednoduché.

Pořadí je nakonec následující:

- 1. místo - stromeček č. 1**
třída 3. B
- 2. místo - stromeček č. 4**
třída 1.A
- 3. místo - stromeček č. 10**
třída 5.C

Soutěžících tříd bylo hodně, ale pomyslné stupně vítězů jsou jen tři. Blahopřeji tedy touto formou těm, kteří stáli „na bedně“, těm méně šťastným pak děkuji za nádherné vánoční ozdoby, které vytvořili, a už teď se těším na příští rok, kdy stromečky opět ozdobí prostranství před budovou naší školy.

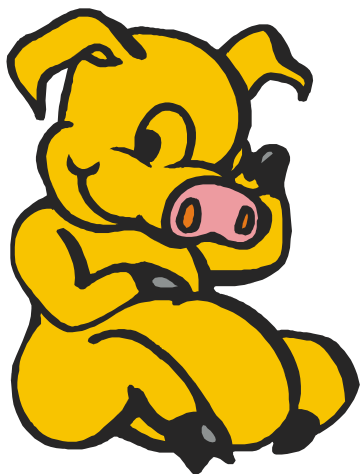

VÁNOCE S PUCLÍKEM

Už jsme si za poslední léta zvykli na to, že v předvánočním čase bývá atmosféra v naší škole úplně jiná, než je tomu v průběhu běžných dnů školního roku. Budova i jednotlivé třídy jsou vánočně vyzdobené, v přízemí je velký vánoční stromček a začátek vyučování tradičně oznamuje místo zvonku koleda. Kromě toho nás ale čeká ještě několik dalších zajímavých akcí, které by bylo škoda si nechat ujít...

❖ ZÁBAVNÉ ODPOLEDNE S DISKOŠKOU ❖

Letos se naše redakce rozhodla, že po několika letech opět uspořádá předvánoční zábavné odpoledne **pro 6.-9. třídy**, které jsme nazvali

CHYŤTE ZLATÉ PRASÁTKO

Kulturní dům Nové Město na Moravě

15. prosince 2010 – 15.30 hodin

A co nás při lovu prasátka všechno čeká? Spousta hezké muziky, kterou si sami donesete a na kterou se vám bude dobře rejdit po tanečním parketu, zábavné soutěže pro kolektivy tříd i skupinky či jed-

notlivce a samozřejmě také hezké ceny pro vítěze jednotlivých klání.

Celá akce je ale připravena tak, aby se pobavily celé kolektivy tříd, protože nejvíc legrace se vždycky zažije ve skupině lidí,

kteří se dobře znají, takže by bylo nejlepší, kdyby vás přišlo ze třídy co nejvíce. A úplně senzační bude, když s vámi dorazí i váš třídní učitel.

Věříme, že se nás sejde co nejvíce a pořádně si to užijeme!!!

❖ VÁNOČNÍ SOUTĚŽ TŘÍD VE VÝZDOBĚ ❖

V minulých letech redakce Puclíka hodnotila celkovou vánoční výzdobu tříd a oceňo-

vala tři nejlepší třídy na hlavní budově. Odměnu vždy dostal celý kolektiv oceněné třídy,

i když nám bylo jasné, že všichni se na tom úspěchu určitě nepodíleli, že výzdoba

byla dílem několika obětavých jednotlivců, kteří třídu nazdobili. A tak jsme si řekli, že letos soutěž ve výzdobě zaměříme trochu jinak. To, jak si načančáte třídu uvnitř, abyste měli kolem sebe vánoční atmosféru, necháme zcela na vás

a hodnotit to nebudeme. Zaujalo nás ale několik tříd, které si moc hezky ozdobily vstupní dveře. To se nám moc líbilo a řekli jsme si, že by bylo krásné, kdyby takhle podobně byly ozdobeny všechny dveře, že by tím naše úzké a tmavé chodby

chodby dostaly úplně jiný ráz a tu výzdobu by si vlastně užili všichni. No a nápad byl na světě. Vděčíme za něj především Věrce Králové z 9.A, která s tou myšlenkou přišla jako první. Letos se tedy bude soutěžit

O NEJLÉPE VÁNOČNĚ OZDOBENÉ DVEŘE

Žádné konkrétní podmínky pro soutěž stanoveny nejsou, takže všechno závisí na vás. Není třeba se ani přihlašovat – pokud si vstupní dveře ozdobíte (ze strany chodby samozřejmě), automaticky vás do soutěže zahrneme, pokud ne, soutěž se vás netýká. Hodnotit budeme celkový dojem výzdo-

by a její originalitu. Myslíme si, že díky tomu by mohly naše školní chodby letos vypadat mnohem vánočněji než v minulosti, kdy uvnitř tříd většinou nějaká výzdoba byla, ale chodby bohužel moc vánočně nevypadaly.

Po zkušenostech z minulých let do soutěže nezahrneme 1.-

3. ročník, tedy třídy na přístavbě, protože v nich je výzdoba vždycky dílem paní učitelky a děti se na ní podílí minimálně.

Redakční rada provede vyhodnocení soutěže **v úterý 22. prosince 2010** odpoledne a odměnu za nejlepší výzdobu obdrží její tvůrci ve středu 22. prosince 2010.

✿ ŠKOLNÍ VÁNOČNÍ STROMEČEK ✿

Stejně jako v minulých letech bude i letos v předvánočním období dominantou přízemí hlavní budovy školní vánoční stromeček. Vždy ráno od 7.15 do 7.30 hodin můžete umístit pod stromeček dárky pro své kamarády a spolužáky, kterými jim chcete na Vánoce udělat radost. V průběhu posledního předvánočního školního dne

pak Puclík zařídí, aby se všechny dárky dostaly do těch správných rukou.

Pokud se rozhodnete své dárčky pod stromeček přichystat, nezapomeňte je **čitelně označit jménem a třídou toho, pro něhož jsou určeny. Věnujte napsání a zejména připevnění cedulky s těmito údaji na dárky dostatečnou**

pozornost!!! Každý rok se totiž objeví pár dárků, které není možné doručit, protože na nich tyto údaje chybí. Buď je tam dárcce vůbec nenapsal, nebo napsal, ale cedulka v tom chumlu dárků někam zmizela.

Je velká škoda, když doručení dárku ztroskotá na tom, že cedulka byla špatně připevněná, nebo na ni dárcce zapomněl.

✿ VÁNOČNÍ TURNAJ V PIŠKVORKÁCH ✿

Šestý ročník vánočního turnaje v elektronických piškvorkách se uskuteční

v pondělí 20. prosince 2010 v obou učebnách výpočetní techniky.

Sraz účastníků bude **ve 13.30 hodin v kreslárně**, kde proběhne losování soutěžních dvojic, a pak bude následovat vlastní soutěžní klání. Doufáme, že i letos si přijdou zapíškvorkovat alespoň někteří členové **pedagogického sboru**, které tímto k soutěži srdečně zveme.

PEKELNÝ MIKULÁŠ

ČERTOVSKÁ PĚCHOTA 9.A

Tradiční bitvu o to, která třída obstará školní mikulášskou nadílku, letos vyhrála 9.A. Třída, která je v běžném životě plná „andílků“, najednou změnila své složení a na jeden den v roce se až po okraj naplnila nádhernými čerty a čerticemi, jejichž tým pochopitelně doplnilo i několik téměř skutečných andělů a také dva nefalšovaní Mikuláši.

Začalo to perníčky...

V pátek 29. listopadu se 9.A sešla ve školní kuchyňce. Měli jsme za úkol napéct perníčky na mikulášskou nadílku. Nejprve se ale muselo udělat těsto, což byla pro některé velká zá-
bava. Mouka, med, vejce a

další přísady pro vznik těsta se musely důkladně smíchat. Ně-
kterým to šlo lépe, některým hůř, ale nakonec se to podařilo všem.

Jakmile jsme měli těsto hoto-
vé, dali jsme se do vykrajová-

ní. Vykrajovátek jsme měli hodně, takže se do práce zapo-
jili všichni. Rozdělili jsme se do skupin a dali se do pečení. Mezi tím ostatní, co zrovna nepekli, připravovali polevu.

Jedné skupině zbývalo dopéct pár perníčků, ale neměli plech na pečení, a tak si řekli, že to zkusí upéct na gumové pod-
ložce. Naštěstí gumová pod-
ložka vydržela, a tak se zase jednou geniální nápad povedl. Nakonec se perníčky zdobily, ujídaly a chystaly do krabic.

Všechno to tak krásně vonělo, že jsme to málem před mlsou-
ny neubránili. Vůně perníčků byla cítit tak, že i pan ředitel se přišel podívat. A tak vše dobře dopadlo a my jsme s pocitem dobře vykonané práce mohli jít v klidu domů.

Vašek Zdražil, 9.A

...a pak přišla nadílka

5. prosinec můžeme označit za nejobávanější den všech malých, ale někdy i těch větších hříšných dětí. Chodí totiž Mikuláš a s ním i spousta dalších zajímavých bytostí.

Náš školní Mikuláš se posunul na 3. prosince, takže děti měly strach ještě o pár dnů dříve. Čert, andělé i Mikulášci vstávali brzy, aby se na svou roli náležitě připravili. Obléct se do červenobílého obleku a dlouhých vousů není totiž jen tak, ale také načernit čertovské tváře dá trochu zabrat.

Nebesko-pekelská trojice vyrazela do tříd už první hodinu. Jedna skupina na děti z nižších ročníků na přístavbu a druhá skupina na hlavní budovu.

Nejvíce obav bylo mezi nejmenšími dětmi na přístavbě, a tak Mikuláš vcházel do třídy vždy jako první, aby se děti zeptal, jestli byly hodné. Teprve potom, když bylo potřeba, jejich třídu navštívili čerti. A to se najednou z darebů, lumpíků a zlobivců stávaly ty nejhodnější děti.

Jelikož se v každé třídě našel vždy alespoň jeden hříšník, mohly děti svého spolužáka či spolužačku zachránit básničkou nebo písničkou. A když si to zasloužily, dostaly od andělů perníček, aby věděly, že když je někdo hodný, dostane odměnu, a že ti zlobiví se musí polepšit.

Na hlavní budově u starších dětí probíhala nadílka trochu krutěji. Čerti neměli se zlobivými slitování. Bez milosti je vytáhli za dveře, tam je pořádně načernili a hříšníci museli

říct básničku nebo písničku, na kterou si čerti rádi zatancovali. Po vrácení hříšníků třídě bylo trochu vyhrožování od čertů a vlídných slov od Mikuláše. I tito žáci dostali perníčky a nebesko-pekelská delegace se vydala do další třídy.

O přestávce si šli všichni odpočinout a na začátku další hodiny začalo další napravování hříšníků. V půlce hodiny se k nám přidala druhá mikulášská skupina z přístavby, která nám pomohla. Na konci hodiny jsme nemohli zapome-

nout navštívit ředitelnu a sborovnu, ve které zůstaly jen ty nejobdůbnější paní učitelky.

Jak v ředitelně, tak ve sborovně nám vyhověli a zazpívali nám písničku. No a pak už se šli čerti odčernit a andělé odstříbřit. Po smytí hromady sazí a jiných líčidel se z andělů, čertů a vedoucích Mikulášů stali zase obyčejní členové třídy 9.A. Všichni si Mikuláše užili a zároveň by chtěli poděkovat všem, kteří nám to umožnili. Děkujeme...

Věrka Králová, 9.A

Anketa

tentokrát o vztazích...

Nikdo se jim nevyhne, všichni s nimi máme nějaké zkušenosti. Vztahy mezi lidmi. Přicházíme s nimi do styku každý den, ovlivňují nás a my ovlivňujeme je. S někým si rozumíme líp, s někým hůř, jsou i lidé, se kterými si nemáme vůbec co říct. A tak nás zajímalo, jak vnímáte vztahy s ostatními lidmi vy...

- 1. otázka:** Zažili jste někdy šikanu nebo ji viděli?
- 2. otázka:** Jak se podle vás změnilo chování žáků od té doby, co jste byli v první třídě (co jste vystudovali)?
- 3. otázka:** Bavíte se spíš s mladšími, nebo staršími žáky (kolegy), nebo s vrstevníky? Proč?
- 4. otázka:** Jaké si myslíte, že mezi sebou mají vztahy starší a mladší učitelé?

ŽÁCI

Petr Svoboda, 5.A

1. Jo.
2. Víc lítáme po chodbách, žáci jsou divočejší.
3. Se staršíma. Prostě je to lepší.
4. Dobrý.

Martin Havelka, 6.C

1. Ne.
2. Asi se to moc nezměnilo.
3. Se staršíma. Jsou lepší.
4. Mně přijde, že dobrý. Ale podle toho kdy.

Josef Kadlec, 7.A

1. Jo.

2. Hodně. Přestávají se chovat dětinsky.
3. Se staršíma, aby někomu nedali přes hubu.
4. Dobrý.

Martina Tatičková, 8.A

1. Ne.
2. Určitě se k sobě chováme jinak. Jinak vypadá komunikace, jsou jiná slova ☺.
3. S vrstevníky. Rozumíme si, máme stejný zájem.
4. Já myslím, že dobrý.

Jakub Hrušovský, 8.B

1. Jo.
2. Jo, určitě jsou „hodnější“ ☺

3. Mně je to jedno, spíš s vrstevníky, protože je s nimi sranda.
4. Asi dobrý.

Tereza Rajglová, 9.A

1. Ne.
2. Postupem času jsou rozumnější.
3. Se všema, protože mají zajímavé názory.
4. Podle povahy, já myslím, že dobrý.

Romana Králová, 9.C

1. Ne.
2. Řekla bych, že oproti nám jsou drzejší, neznají respekt

a jsou otravní. My jsme už klidnější.

3. Spíš se stejně starýma a se staršíma.
4. Drží spolu, je to dobrý.

Šárka Kašpárková, 9.C

1. Ne.
2. Jsou drzejší a drzejší.
3. Bavím se spíš s vrstevníky.

4. Myslím, že mezi nimi jsou dobrý vztahy. Aspoň to tak vypadá ☺.

UČITELÉ

Mgr. Dagmar Svobodová

1. Zažila - i jako učitel, i jako žák.
2. Určitě se mění. Na jednu stranu bych řekla, že jsou samostatnější a sebevědomější, nebojí se zeptat, ale zase jsou drzejší a navíc oproti jejich předchůdcům si dovolí se poprat i před kantorem.
3. Já bych to takhle neviděla. Bavím se s lidma, se kterýma si mám co říct.
4. Je to stejný jako v každé jiné práci.

Mgr. Jitka Matoušková

1. Ano.
2. Dost. Nelíbí se mi, že dívky jsou hrubější a kluci jsou čím dál tím jemnější. Ale tím nechci říct, že by měli být hrubí.
3. Bavím se se všemi, nedělám rozdíly.
4. Myslím si, že jsou dobré.

Mgr. Martina Janíčková

1. Nejsem si jistá, zda se to dá kvalifikovat jako šikana.

Spíš se vždy jednalo o takové to pošťuchování, drobné kanadské žertíky a rádobylegrácky. Šikany v pravém slova smyslu jsem nikdy svědkem nebyla - ať už jako školou povinná, nebo jako dospělý člověk.

2. Mám dojem, že se zcela vytrácí základní pravidla slušného chování. Když jsem byla dítě, bylo samozřejmostí pozdravit starší, lidi, které znám, umět poděkovat, poprosit, podržet dveře, pustit sednout v dopravním prostředku, pomoci... Dnes? Někdy na tyto zcela samozřejmé „maličkosti“ marně čekám. O narůstající agresí a vulgaritě ani nemluvě. Dřív jsme byli peskováni za „vole“ a podobně, dnes se i dívky nestydí používat nadávky daleko těžšího kalibru.
3. Nerozlišuji starší, mladší nebo stejně staré. Pracovně komunikuji se všemi, soukromě jsem naladěna na stejnou notu jen s několika kolegy, které zároveň považuji za své přátele.
4. Na jiných školách posoudit nemohu. Na škole naší jsou vztahy v rámci možností

přátelské. Alespoň mám ten pocit.

Mgr. Miroslav Sláma

1. Nějaký náznak šikany mezi žáky jsem zažil jako učitel na středním odborném učilišti, kde jsem léta pracoval. Místo poznámek jsem ale problémy řešil mezi čtyřma očima a musím říct, že to vždycky stačilo.
2. Žáci jsou asi stejní, jen se změnil vztah všech možných institucí a rodiny k nim samotným. Jejich chování je ovlivněno rodiči, kteří někdy podrývají autoritu učitelů a pak čekají, že škola všechno zvládne za ně. To samozřejmě neplatí obecně. Je zde i spousta těch, kteří byli vždy a jen chváleni. Jsou to žáci, kterým nikdo neřekl, že nic neumí, protože se neučí.
3. Bavím se se všemi, kteří o to mají zájem. Jedno krásné moudro ale praví: do čtyřiceti se uč od starých, od čtyřiceti se uč od mladých.
4. Jsou podobné jako na jiných školách.

Anketu připravily Dominika Kaštánková a Nikola Švárová, 9.C

SLOUPEČKY

Nikola Švárová, 8.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Sloupečkovým tématem tohoto čísla jsou VZTAHY. Vztahy mezi mladšími a staršími žáky, vztahy mezi žáky a učiteli, zkrátka vztahy mezi lidmi. Jak se chováme k druhým a jak se chovají oni k nám? Nakonec to všichni známe z vlastní zkušenosti – nic moc... A jak to vidí Nikča s Darkou?

NIKČA

Babička mi vyprávěla, jak se k sobě ve škole chovali žáci, když byla ještě dítě. Za jejího mládí byste v hodině na chodbách neslyšeli ani jeden dětský hlásek. Zpoza dveří tříd se ozývaly pouze přísné hlasy vyučujících. O přestávkách se žáci nesměli zdržovat ve třídách, povinně chodili po chodbě.

Neexistovalo, že by někdo běhal nebo pokřikoval po ostatních. Mladší žáci respektovali ty starší a ti si na oplátku hleděli svého. Šikana jim byla cizí. Přispěla k tomu hlavně řádná výchova rodičů, ale taky na naše poměry hodně přísní učitelé.

Já si ze své první a druhé třídy pamatuju hlavně to, jak jsem se bála starších žáků. Tenhle „respekt“ ale zanedlouho opadl, když jsem si našla kamarády ve své třídě, dokonce i někoho o ročník výš.

Dneska je to horší. Mnohem horší. Jdu třeba s kámoškou po chodbě. Proti nám se najednou zpoza rohu vyřítí dva čtvřáčci, takoví malinkatí, a přímo na nás. V tu chvíli už mi tak malinkatí nepříjdou. Vypadá to, že nás v příští vteřince doslova přišpendlí k zemi. Nakonec se nám jen rychle vyhnou a jsou pryč. Naštěstí...

Občas se stane, že si mě některý z nich nevšimne – jsem přece taková malá a nenápadná - a v zápalu boje do mě vrazí loktem. A já mám v tu chvíli co dělat, abych nevrátila svačinu.

Ale to není to nejhorší. Nejvíce mi vadí nadávky. Já jsem ve třetí třídě nevěděla, že existuje nadávka jako „vole“ nebo „krávo“. V páté třídě oslovení „ty prasnice“ byl ten nejtěžší kalibr, který si dovolil jen málokdo. Dneska je to mezi

čtvřáky zcela normální. Někdy mám pocit, že se ani neznají jmény, a proto si říkají takhle.

Vyzdvihla jsem tu to špatné. To, co se mi nelíbí. I když tenhle článek mohl vyznít, že máme ve škole žáky – barbary, nejsou takoví všichni. Pořád je to ještě slabý odvar toho, jak se chovají žáci ve školách velkých měst. Drogy a cigarety na denním pořádku, alkohol, ty nejhorší nadávky... Proti nim jsme opravdoví svatoušci.

DARKA

Nemohu zcela dobře hodnotit vztahy mezi žáky. Přece jen nějaký ten pátek už žákem nejsem, a pokud mne náhodou někdo v obchodě osloví slečno, jsem z toho, že snad vypadám možná občas i trochu mladě, vyjevená skoro celý den.

Chození po chodbách a zákaz zdržování se o přestávce ve třídách si sice z nižších tříd své školní docházky pamatuju, ale to už byly poměry určitě uvolněné o dost víc než za dob Nikoliny babičky.

Pravdou ale je, že když jsem chodila do první třídy, naše třída měla učebnu vedle kabinetu přírodopisu, tedy skoro naproti učebně. Tehdy ještě existovala devátá třída, kterou za času mé docházky na ZŠ zrušili a nyní už opět na základních školách je. A právě v deváté třídě se brala biologie člověka. Přesně jsme věděli, kterou hodinu to bude, protože z kabinetu přírodopisu vyjela kostra jménem Emil (kterou určitě většina z vás dobře zná ☺) a za ní se vynořily alespoň dva vážné obličejové žáků devátých tříd. Ten jekot, s jakým jsme utíkali do třídy...

To je příhoda, která už se vám dnes nestane. Emil si spokojeně stojí v učebně, a i kdyby se náhodou stěhoval z kabinetu, dám ruku do ohně za to, že by se spíše než postrachem stal pro mladší děti senzací, a možná, že by byl rád, pokud by mu po nadšeném „náletu“ nižších ročníků nechyběla žádná kost. Zkrátka – doba se mění a mění se i žáci. Určitě často k lepšímu. Nebojí se na něco zeptat, projevit svůj názor. Jen si myslím, že tomu chybí druhá strana mince – a to způsob, jakým se to děje.

Ale že by žáci nižšího stupně museli chodit provokovat ke třídám vyšším, aby poté, co se dorvou a jsou napomenuti dozorem, tvrdili, že nejde o nic víc než o přátelskou návštěvu, a sotva se dozor otočí, otravují zase?

Aby žáci nižšího stupně míjeli na chodbách bez povšimnutí učitele druhého stupně, protože je přece neučí, tudíž jim mohou být „ukradeni“? Ostatně – platí to beze zbytku i opačně. Spousta starších rázem zapomene při přechodu na 2. stupeň či střední školu na své bývalé učitele.

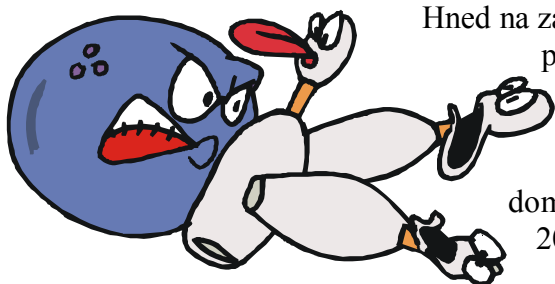
Krásně to vyjádřil pan Zdeněk Svěrák v jedné scéně hned ze začátku filmu Vratné láhve, kdy cestuje tramvají: „Trávníčku, víš co si celou dobu říkám? Jestli mne pustíš sednout...“ Trávníček se otráveně zvedne a uvolní místo, starší učitel si sedne a pokračuje v debatě s dalším bývalým žákem: „Taky je mi záhadou, Jandáku, proč vy mě nezdravíte, proč neřeknete normálně dobrý den?“ Jandák rezignovaně pokrčí rameny a odvětlí: „Taky už nás neučíte, neee?“ Na to pan učitel řekne jen překvapeně: „Jo, takhle...“

Faktem je, že jsem byla vychována ke slušnosti a úctě k učitelům, i když s nimi nemusím ve všem souhlasit. A na tom trvám. A dodnes své staré učitele zdravím. Jsou to lidé, kteří se nám (více či méně úspěšně) pokusili dát něco do života, každý to dělal po svém a každý vyhovoval jinému okruhu žáků.

Ostatně, vše výše napsané platí i o vztazích mezi učiteli samotnými. Nevadí, když mám k někomu výhrady nebo s ním nesouhlasím, ale vždy by nad tím vším měla zvítězit slušnost a ne momentální vypjaté emoce...

6.C ZÁŘILA NA BOWLINGU

Karolína Švárová, 6.C

Hned na začátku letošního školního roku jsme se pobavili v Zubří a pokračuje to dál. Naše vynalézavá paní učitelka Svobodová nám domluvila na 26. října 2010 bowling. Nebyli jsme tam všichni, dva

človíčkové chyběli! ☺ Ale i tak jsme to pořádně rozjeli!!!

V jednotlivých skupinkách panovalo napětí a tabulka se skóre neměla ani tolik obrázků, kolik bylo striků. Já bych to popsala asi takhle: „Jejich tempo je vražedné, jejich revírem je bowlingová dráha. Naši kluci z 6.C hrají ve dne, v noci...“

Paní učitelka z nás byla nadšená, jak nám to šlo. Asi tak v polovině hry už to nevydržela a šla si zabowlingovat s námi. Všechny to móóc bavilo a nikomu se nechtělo skončit, protože chtěli ještě hrát a protože to měli daleko domů. Mně se nechtělo odejít jen z toho prvního důvodu. Domů jsem to měla naštěstí blízko. ☺

Zdraví vás EKOTÝM!

Každý z vás už jistě stačil zaregistrovat, že ekotým na naší škole působí již více než dva roky. Na počátku jeho činnosti byla důkladná ekologická analýza školy, díky níž se ukázalo, kterým směrem je potřeba napnout síly, aby se v našem nejbližším okolí změnila věci k lepšímu.

Díky práci ekotýmu se spousta věcí podařila – získali jsme titul Ekoškola, třídíme odpad, pořádáme sběrové akce zaměřené na recyklaci různých materiálů, šetříme energii, ve škole přibýlo rostlin... Ekotým se zkrátka snaží, aby z jeho činnosti mělo prospěch co nejvíce lidí.

A tak se zrodil nápad zřídit si v časopisu Puclík vlastní rubriku, která by informovala o práci ekotýmu a přinášela zajímavosti, nápady a rady z oblasti ekologie. Rubriku jsme pojmenovali EKO FANDA a dnes se s ní máte tedy možnost setkat poprvé.

EKOLOGIE

Pořád se mluví o ekologii a někteří vůbec neví, co to vlastně ta ekologie znamená. Proto zde je alespoň stručný popis.

Ekologie se užívá v několika významech. V původním významu je ekologie biologická věda, která se zabývá vztahem organismů a jejich prostředí a vztahem organismů navzájem. Jako první tak nazval a definoval tento vědní obor Ernst Haeckel v roce 1866.

Dále se pojem ekologie užívá v širokém smyslu jako ochrana životního prostředí (např. ekologicky šetrný výrobek znamená výrobek šetrný k životnímu prostředí).

Ekologie může být také označení pro určitou ideologii.

Ekologie vychází z biologie, meteorologie, klimatologie, geologie, geografie, fyziky, chemie, antropologie, lékařských věd (hygiena), ekonomiky, práva, historie, psychologie a technických věd.

Martina Tatičková, 8.A

EKOTÝM OTVÍRÁ OČI

Každý člověk je originál, a proto se taky postoj lidí k ekologii výrazně liší. Jedno je ale jisté - ekologie je problém nás všech. Postupem času jsme si naši živou i neživou přírodu stihli tak zničit, že musela vzniknout spousta organizací, které se ji snaží zachránit. Ovšem každý by si měl sáhnout do svědomí a říct si: „Je tohle opravdu nutné?“

Vaši rodiče či prarodiče si mohou pamatovat, že bývaly i doby, kdy jediná známá organizace chránící Zemi byla Green Peace. Ovšem dnes je takových seskupení spousta – u nás například existuje hnutí Duha nebo organizace Chaloupky.

Já osobně si myslím, že je jediné dobře, že máme na naší škole tak velkou ekozaštánkyni v podobě paní učitelky Janíčkové, která svým pozitivním přístupem nakazila všechny okolo. Právě od ní jsem slyšela spoustu věcí, které mi promluvily do duše. A právě díky jejímu milému přístupu a skvělým nápadům funguje náš školní ekotým, který se snaží otevřít oči právě třeba i vám...

Vendula Svobodová, 8.B

COSI MYSLÍTE O TŘÍDĚNÍ ODPADU?

Michal Hrdina

Mně se to líbí, šetřím se tím příroda. Jediná věc, která se mi na tom nelíbí, je to, když se někdo snaží třídit a ostatní na to kašlou. Jinak je to fajn a já s tím souhlasím.

Tomáš Rolinek

Já bych řekl, že to je dobré. Líbí se mi na tom to, že nebude nepořádek a že se šetří životní prostředí. Nelíbí se mi na tom to, že se u toho musí přemýšlet, ale za to vy namůžete. A ještě když na to někdo kašle, pak to nemá žádný smysl.

Vladimír Peňáz, 6.C

CO VÍTE O BATERIÍCH?

1. Kdo sestavil první elektrickou baterii?
 - a) František Křižík
 - b) Luigi Galvani
 - c) Thomas Alva Edison
 - d) Alessandro Volta
2. Které město v ČR se proslavilo výrobou primárních baterií?
 - a) Příbram
 - b) Slaný
 - c) Plzeň
 - d) Frenštát pod Radhoštěm
3. Co je to akumulátor?
 - a) vysokokapacitní elektrická baterie
 - b) nabíječka na baterie
 - c) sběrný box pro použité baterie
 - d) nabíjecí elektrická baterie na více použití
4. Jaké prvky jsou nejvíce obsaženy v primárních bateriích?
 - a) zinek (Zn) - mangan (Mn)
 - b) hořčík (Mg) - železo (Fe)
 - c) olovo (Pb) - platina (Pt)
 - d) křemík (Si) - hliník (Al)
5. Jaké baterie jsou používány v současných mobilních telefonech?
 - a) nikl-kadmiové
 - b) zinko-vzdušné
 - c) lithium-iontové
 - d) rtuťnaté
6. Jaká je hlavní výhoda lithiových baterií?
 - a) jsou velmi bezpečné a ekologické
 - b) jsou lehké a obsahují mnoho energie
 - c) jsou velmi levné
 - d) mají dlouhou životnost
7. Kolik váží tužková alkalická baterie?
 - a) 5 gramů
 - b) 25 gramů
 - c) 50 gramů
 - d) 75 gramů
8. Jaká velikost baterie je označována symbolem AAA?
 - a) mikrotužkové články
 - b) tužkové články
 - c) malé monočlánky (malé „buřty“)
 - d) velké monočlánky (velké „buřty“)
9. Jak se jmenuje organizace zajišťující sběr použitých baterií v ČR?
 - a) EKOKOM
 - b) ASEKOL
 - c) ELEKTROWIN
 - d) ECOBAT
10. Jakou barvu mají boxy pro sběr použitých baterií v ČR (2 odpovědi jsou správné)?
 - a) žlutou
 - b) oranžovou
 - c) zelenou
 - d) modrou
 - e) červenou

Řešení

1. D, 2. B, 3. D, 4. A, 5. C, 6. B, 7. B, 8. A, 9. D, 10. CD

SEMINÁŘ DOBRÉ PRAXE

3. listopadu 2010 jsme se stali hostitelskou školou pro Seminář dobré praxe, který byl pořádán v rámci programu Ekoškola.

Semináře se účastnilo osm škol z celé Vysočiny, které jsou zapojené do mezinárodního programu Ekoškola. Kromě učitelů byli účastníky i žáci jednotlivých školních ekotýmů. Účastníci semináře měli mimo jiné možnost zhlédnout prezentaci naší školy v oblasti ekologické výchovy a také si naši školu prohlédnout. Nejvíce se líbilo relaxační centrum, cvičná kuchyně a školní zahrada s naučnou stezkou.

Cílem semináře byla především výměna informací, zkušeností, nápadů a inspirace. Pedagogové a žáci měli možnost pracovat společně na jednotlivých krocích programu Ekoškola a poznat tak práci jednotlivých ekotýmů.

Mgr. Martina Janíčková

ŽÁKOVSKÁ EKOLOGICKÁ KONFERENCE

16. listopadu 2010 se v Praze konala 5. žákovská ekologická konference.

Naši školu zde zastupovaly Kateřina Vrabcová, Barbora Sokolíčková a Barbora Křížová, které prezentovaly náš projekt Les a jeho mikroklima.

Žákyně devátého ročníku obhájovaly projekt v konferenčním sále Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR před odbornou komisí a desítkami zúčastněných žáků i pedagogů. Byla to velmi cenná a zajímavá zkušenost. Zároveň jsme zde načerpali inspiraci pro další projekty a ekologické aktivity.

Mgr. Martina Janíčková

PROJEKT DEN STROMŮ

Stromy jsou nedílnou součástí našeho životního prostředí. Proto se naše škola zapojila do projektu s názvem Den stromů, jehož hlavním cílem je zlepšení našeho životního prostředí a uvědomění si důležitosti zeleně a konkrétně stromů v přírodě.

Pro realizaci projektu jsme získali nemalou finanční částku, kterou nám zprostředkovalo sdružení Tereza od svého norského partnera.

Byly pořízeny jednak bukové sazenice včetně ochranných doplňků a dále dřeviny na školní zahradu pro rozšíření naučné stezky.

V sobotu 13. listopadu 2010 se sešlo 23 dobrovolníků z

řad ekotýmu i ostatních žáků naší školy a v lese Ochoza jsme vysázeli pod odborným dozorem 170 bukových sazenic. Dále jsme tyto bukové odrostky opatřili ochrannými dubovými kolíky a pletivem, které bude chránit dřeviny před okusem zvěře.

Počasí nám opravdu přálo. Sluníčko, teplota se šplhala nad patnáct stupňů, a dokon-

ce jsme zaznamenali na listopad nezvyklý nájezd hladových komárů.

Unavení, ale s příjemným pocitem z dobře odvedené práce jsme k večeru odcházeli z lesa. Ráda bych všem, kteří se nezištně této akce účastni-li, moc poděkovala.

Mgr. Martina Janíčková

EKOTÝM V LESE

V sobotu 13. listopadu 2010 se všichni členové ekotýmu (až na pár výjimek) sešli v 10 hodin u školy. Na programu tohoto dne totiž bylo sázení stromků v lese Ochoza s paní učitelkou Janíčkovou. Když už byli všichni na místě a připraveni, čekalo se jen na to nejdůležitější - a to byla právě paní učitelka ☺. Dočkali jsme se.

Stromky jsme měli, paní učitelku taky, a tak začala dlouhá cesta k lesu Ochoza. Když jsme dorazili na určené místo, rozdělili jsme si práci a všechno to začalo.

Pár lidí stříhalo pletivo, část chystala stromečky a ti nejzdatnější, zejména kluci kopali díry na malé stromečky. Většina holek chodila astromečky buďto sázela, nebo oplocovala. A myslím si, že jediný, kdo byl na hloubení děr zdatný, byla malá Verunka. Abyste mi rozuměli, Verunka je malý pejsek naší

paní učitelky a té jediné to opravdu šlo nejlépe.

Po asi tříhodinové práci si všichni dali pauzu a šli rozdělávat oheň, na kterém si každý opekli špekáček. I toto si někteří dokázali zpříjemnit. Jak, to radši nebudu říkat ☺. Po malém odpočinku se celá naše parta vydala k místnímu koupališti, aby dosázela zbytek stromečků. Práce nám šla celkem rychle od ruky, a tak

jsme se zanedlouho mohli vydat k domovu.

Celou cestu jsme si připomínali zážitky a vzpomínky, které nám v hlavě zůstanou ještě hodně dlouho. Byla to opravdu příjemně strávená sobota a ti, kteří se nám smáli, že musíme vstávat, ani nevědí, o co přišli. Přišli totiž o velikou randu ☺.

Vendula Svobodová, 8.B

LOUTKY A HVĚZDY

Mgr. Marcela Slámová

EXKURZE 5. TŘÍD DO HRADCE KRÁLOVÉ

V posledním listopadovém týdnu odjížděl hned dvakrát od kulturního domu ranní autobus směrem přes Pardubice do Hradce Králové. Šlo o výjimečné spoje objednané speciálně pro všechny žáky pátých tříd, aby mohli se svými třídními učitelkami vyjet na dlouho očekávanou exkurzi. V pondělí 22. listopadu 2010 cestovala třída 5.C a ve čtvrtek 25. listopadu 2010 strávily společný den třídy 5.A a 5.B.

Naše cesta měla vytyčené dva cíle - Labyrint Divadla Drak v dopoledne, hvězdárnu a planetárium v odpoledních hodinách. Nakolik byla návštěva těchto dvou objektů přínosná, posuďte sami.

Labyrint Divadla Drak tvoří dvě podlaží stálé expozice více než stovky krásných loutek, které vystupovaly ve slavných inscenacích Divadla Drak během jeho více než padesátileté historie. Nejedná se však o klasické muzeum s všudypřítomnými nápisy „dotýkat se exponátů zakázáno“, ale výstava je doplněna moderními interaktivními fotopanely a videoprojekcemi.

V části nazvané Labyrint procházely děti bludištěm loutek, ve Studiu zhlédly krátkou

ukázkou loutkového filmu a v Laboratoři se formou zábavné hry seznámily s celým procesem vzniku divadelního představení. Na chvíli se tak staly výtvarníky, kostyméry, režiséry nebo herci. Neméně zajímavá byla i tvořivá dílna, kde si každý sám podle vlastní fantazie vyrobil papírovou loutku – javajku. Nutno dodat, že všechny děti odvedly skvělou práci.

Hvězdárna a planetárium si pro nás připravily zajímavý výukový program o sluneční soustavě. Na mnohé záludné otázky děti bravurně odpovídaly, ale zároveň získaly i spoustu nových informací o Slunci, Zemi a planetách díky poutavému výkladu zkušených lektorů.

Nikomu by už tedy nemělo být záhadou, proč se střídá den a noc nebo proč máme čtyři roční období. Díky přístroji zvanému Planetárium jsme se na noční obloze naučili rozpoznávat různá souhvězdí a dozvěděli se třeba i to, že děti ve Francii na rozzářené noční obloze nacházejí stejně jako my Velký vůz, ale pod názvem Velká naběračka, pro japonské děti je to zase Sedící úředník. V hlavní kopuli jsme obdivovali i obří hvězdářský dalekohled.

Čas se rychle naplnil a obloha se pomalu začala stmívat. Příjemně znavení, ale obohaceni o pěkné zážitky jsme se k večeru vrátili zpátky domů.

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PANÍ UČITELKA

JSME

**IVANA
FOUSKOVÁ**

- ráda zpívá, dlouhá léta působila jako zpěvačka country skupiny Králíci
- s oblibou si přečte hezkou knížku nebo si jde zaplavat
- baví ji vařit pro její rodinu
- mezi její záliby patří dlouhé procházky - hlavně po Vysočině
- chtěla by umět úplně vypnout a nepřipouštět si žádné starosti a problémy
- jejím nejbližším snem je prožít krásné vánoční svátky v klidu, pohodě a v kruhu své rodiny
- na lidech si nejvíce cení upřímnosti a otevřenosti, nesnáší lež a přetvářku
- strašně nerada má situaci, kdy se jí nakupí hodně prádla na žehlení
- ideální dovolenou si představuje jako kombinaci odpočinku, relaxace a poznávání nových míst
- ráda cestuje – navštívila Slovensko, Itálii, Rakousko, Chorvatsko, Polsko, Německo a Spojené arabské emiráty
- nejoblíbenější
 - film Na samotě u lesa
 - skupina těch je několik
 - kniha Postřižiny
 - spisovatel Bohumil Hrabal
 - jídlo špagety
 - barva tmavě červená

Jak jste se dostala k povolání učitelky?

Už od dětství jsem chtěla být učitelkou v mateřské škole. V osmé třídě jsem úspěšně udělala přijímací zkoušky na Střední pedagogickou školu ve Znojmě, kam mě kvůli náboženství, které jsem navštěvovala v první třídě, nakonec nevzali. Byla jsem z toho smutná, ale pan učitel Liedermann mi dal tenkrát jednu pěknou radu do života a na tu vzpomínám dodnes: „Děvče, nic si z toho nedělej. Když budeš moc chtít, dostaneš se k tomu, co chceš dělat, třeba později a možná se za čas potkáme jako kolegové.“ A měl pravdu.

Po absolvování gymnázia jsem se dostala na pedagogickou fakultu do Brna a vystudovala učitelství prvního stupně. Začínala jsem učit v Jimramově a po mateřské dovolené jsem se vrátila sem do školy, kam jsem chodila jako žákyně celých devět let, a opravdu se stala kolegyní pana učitele i dalších, kteří mě dříve učili. Bylo příjemné vrátit se do své školy.

Proč jste si vybrala zrovna toto povolání?

Moje rozhodování o budoucím povolání bylo možná ovlivněno mou vlastní zkušeností ze školky a školy. Lákalo mě pracovat s dětmi, vymýšlet zajímavé činnosti tak, aby učení děti opravdu bavilo, aby byly ve škole spokojené a chodily do školy rády.

Které předměty učíte na 1. stupni?

Na prvním stupni učím úplně všechny předměty, ať jsou to

hlavní předměty nebo výchovy. Práce je to pestrá, zajímavá i náročná na přípravu, ale mám radost, když se hodiny povedou a žáci pěkně pracují a každý podle svých schopností pak ukáže, co se v hodinách naučil.

Proč jste chtěla učit 1. stupeň a ne druhý?

Baví mě práce s malými dětmi. Výsledky učitelské práce jsou možná nejvíce vidět právě v první třídě, kam děti přicházejí

Cítím vztah vzájemné důvěry. Právě proto, že učím hlavní předměty i výchovy, je práce stále něčím nová.

Jste na 1.stupni a děti si v tomto věku ještě hrají s hračkami, a tak by nás zajímalo, jaká byla vaše nejoblíbenější hračka?

Jako každá malá holka jsem si hrozně ráda hrála s panenkami. Měla jsem jich celou řadu, na některé šila oblečky a ty menší měly i svůj pokojíček. Ale

ze školky, kde si jenom hrály. Postupně se učí psát, číst i počítat a na konci první třídy jsou z nich školáci připravení přijímat další informace o životě kolem nás, čtou pohádky, píšou a počítají.

Líbí se mi, že jsem se svými žáky stála ve všech hodinách, většinou až do třetí třídy. Utvoří se tak mezi námi velice pěkný vztah. Zním každého žáka, jeho silné i slabé stránky, snažím se pomáhat s jejich malými i velkými problémy.

nejraději jsem měla velkou mrkací panenku s krásnými blondatými vlasy. Jmenovala se Soči a vlastnila spoustu krásných šatů.

Máte tuto hračku ještě pořád někde vystavenou, nebo zaujala místo v krabici na půdě?

Tuhle panenku jsem si opravdu dlouho schovávala a měla i své místo v dětském pokojíku mých synů. Ale právě proto, že kluci postupně zaplňovali police samými autíčky a plyšáky,

nakonec skončila v krabici na půdě...

Máme za sebou podzim. Jak na vás působí?

Mám moc ráda podzim, když se barví listy stromů. Často a ráda chodím na výlety po Vysočině a kochám se tou krásou barevných kopců, zvláště když je hezké a slunečné počasí.

Jakmile je listí pryč, mnohdy přicházejí dny deštivé a mlhavé, které už človíčka tolik do přírody nelákají a nepřidají na dobré náladě. A to se pak už těším, až se objeví bílá peřina, která všechno kolem přikryje.

Které roční období máte nejraději?

Každé roční období má něco do sebe. Mám ráda i bílou zimu, i když u nás na Vysočině je někdy zbytečně dlouhá. Ale nejraději mám asi letní prázdninové měsíce, protože ráda plavu, mám ráda sluníčko a moc ráda trávím čas na chalupě. Toulám se Vysočinou a těším se na spoustu pěkných letních večerů s přáteli u ohně, s kytarou a písničkami.

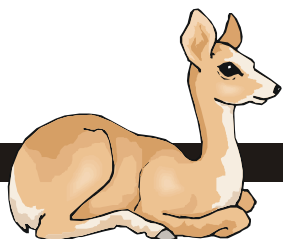
Kdyby vám někdo řekl, ať si vyberete nějakou zemi a vydáte se do ní, která by to byla?

Mým snem bylo dostat se někam daleko, do nějaké exotické země, kterou zná člověk jen z filmů a obrázků. Tenhle sen jsem si před nedávnem splnila.

Před dvěma lety dostal můj manžel možnost pracovat v zahraničí. Dostal se do Spojených arabských emirátů. Vloni jsem s rodinou strávila vánoční svátky v pohádkovém Dubaji.

Moře, pouště i moderní obrovské stavby jsem znovu obdivovala letos o prázdninách, kdy jsem byla ve Spojených arabských emirátech tři týdny. Byl to opravdu nádherný zážitek.

*Rozhovor připravily
D. Edlmanová a V. Králová,
9.A*

ZA ZVÍŘÁTKY

Vendula Svobodová, 8.B

KE KRMELCI

V úterý 7. prosince 2010 se žáci z ekologicko přírodopisných praktik i přes nepříznivé počasí vydali do lesa Ochoza krmít lesní zvířátka. Po domluvě se všichni oblékli, popadli tašky s jídlem pro zvířata a mohlo se vyrazit.

Po trase jsme nadávali na hnusné počasí, ale nakonec všichni cestu přežili. Ke krmelci jsme došli značně promáčení, unavení, ale pořád plní chuti pro zvířátka něco udělat. Všechno, co jsme měli s sebou, jsme vysypali do připravených nádob u krmelce. Mezitím nám paní učitelka Janíčková, která celou akci také spískala, připravila prskavky s vanilkovou vůní a zapálila nám je ☺. Každý má přání do nového roku, a tak ho takové prskavce sdělil s nadějí, že se mu vyplní.

Na závěr celé akce přišla na řadu společná fotka na památku. Cesta domů už nebyla tak obtížná, všichni ji prodiskutovali nad jistě „zajímavými“ tématy. Z celé akce nám zůstal úsměv na tváři a pocit, že jsme někomu pomohli přežít zimu. Tímto paní učitelce děkuju za opět skvělé zážitky.

MÁME MÝVALA

Mgr. Pavlína Poláčková

ADOPTOVALI JSME ZVÍŘÁTKO Z JIHLAVSKÉ ZOO

V souvislosti s tím, že se aktivně účastníte veškerých sběrových akcí pořádaných školou a tudíž naše konto shromažďující finanční prostředky na školné pro Gabriela utěšeně narůstá, můžeme si dovolit realizovat nápad školního ekotýmu. Přišli totiž s tím, že bychom mohli kromě Gabriela „adoptovat“ ještě někoho...

Není to však žádný další školák či školačka z daleké Afriky nebo Indie, ale zvířátko žijící v nedaleké jihlavské ZOO. Adopce trvá jeden rok a získané finanční prostředky jsou použity na úhradu nákladů spojených s výživou vybraného zvířete.

Paní učitelka Janíčková vytvořila seznam možných zvířátek – nabídka byla pestrá, tudíž bylo z čeho vybírat. Ekotým naší školy pak uspořádal anketu, jenž měla určit, které zvířátko si společně adoptujeme. Do ankety se zapojily všechny třídy a svým hlasem přispěli i někteří učitelé. Jejím výsledek byl jednoznačný – naším zvířátkem se stal **mýval severní**. A jak zjistíte, že zvířátko opravdu máme? Po odeslání příslušné finanční částky se objevíme jako sponzoři na stránkách jihlavské ZOO.

VÝSLEDKY ANKETY

ZVÍŘÁTKO	1. STUPEŇ	2. STUPEŇ	UČITELÉ	CELKEM
Mýval severní	32	50	5	87
Ježek ušatý	37	15	0	52
Piraňa	11	37	0	48
Ara vojenský	24	24	0	48
Bazilišek zelený	18	12	4	34
Papoušek vlnkovaný	12	21	0	33
Psoun prériový	24	3	2	29
Koza kamerunská	2	22	0	24
Chřestýš stříbřitý	7	16	0	23
Mangusta žíhaná	18	1	4	23
Krajta vodní	6	13	0	19
Výřeček malý	17	0	0	17
Pelikán bílý	4	10	0	14
Užovka červená	10	1	0	11
Rosnička zelená	2	6	0	8
Leguán měnivý	4	3	0	7
Labuť černá	3	4	0	7
Nandu pampový	1	4	1	6

ZÁLOŽKY SPOJUJÍ ŠKOLY

Mgr. Pavlína Poláčková

ŽÁCI 2.-5. TŘÍD SE ZAPOJILI DO MEZINÁRODNÍHO PROJEKTU

Žáci druhých až pátých tříd se zapojili do projektu Záložka do knihy spojuje školy. Cílem projektu je navázání kontaktů mezi českými a slovenskými školami a podpora čtenářství prostřednictvím výměny záložek do knih. Naše děti vytvořily téměř 200 záložek a vyměnily si je s partnerskou školou ve Slovenské republice. A kam konkrétně naše záložky putovaly? Do 375 kilometrů vzdálené základní školy Márie Rázusovej-Martákovej v Liptovském Mikuláši.

Děti na Slovensku se také činily a kromě záplavy nádherných záložek, které doručila pošta a které byly následně na oplátku rozděleny žákům druhých až pátých tříd, přišel i následující dopis:

Ahoj kamaráti!

Píšu Vám dievčatá a chlapci z Liptovského Mikuláša zo Základnej školy Márie Rázusovej-Martákovej. Naše pani učiteľky, ktoré majú na starosti školskú knižnicu, nás prihlásili do 2. ročníka česko-slovenského projektu Záložka do knihy spojuje školy a Vás sme získali ako partnerskú školu. Aká je naša škola? Super. Pred dvoma rokmi oslavovala 30. výročie založenia, čiže má práve 32 rokov. Je pomenovaná podľa slovenskej spisovateľky Márie Rázusovej-Martákovej, ktorá sa narodila v Liptovskom Mikuláši. V jej rodnom dome je malé múzeum.

Naša škola má 24 tried a 497 žiakov, z nich je 280 chlapcov. Prečo je to tak? Od 4. až po 9. ročník máme po jednej hokejovej triede. Z našej školy vyšli mnohí známi hokejisti: Milan Jurčina, Ivan Dropa, Martin Cibák, bratia Školiakovci, Marek Uram – tohto byste mohli aj vy poznať, lebo hrával za Znojmo i Vítkovice.

Aj vodný slalomár Michal Martikán bol kedysi v hokejovej triede. Občas medzi nás zavíta i olympionička, vodná slalomárka Elena Kaliská.

Čo bysme o nás ešte prezradili? Na 1. stupni nás pani učiteľky neznámujú, ale hodnotia slovné. Nám známky vôbec nechýbajú. Aspoň sa nestresujeme. Informatiku sa učíme v dvoch počítačových učebniach, na fyziku, chémiu i jazyky chodíme do odborných učební, na telesnú výchovu máme dve telocvične, posilovňu, vonku ihriská s bežeckou dráhou a klzisko so syntetickým ľadom.

Popoludni môžeme chodiť do školskej knižnice, do školského klubu detí alebo do rôznych krúžkov – športových, do dramatického, novinárskeho, čitateľského. Keď nás rozbolia zuby, môžeme hneď utekať k nášmu zubárovi. Má ordináciu na prízemí a perfektnú sestričku. Občas nás zachráni pred písomkami, keď nás príde zavolať na prehliadku.

Mali sme perfektný začiatok školského roku – začali sme až 6. septembra, lebo od augusta našu školu opravujú. Vymenili nám okná, vymaľovali triedy a teraz zateplujú. Vítajú, brúsia, stavajú lešenie – nikdy si ani vlastné slovo nepočujeme. Možno to do zimy stihnú. Uvidíme, lebo u nás už poľetoval prvý sneh.

Na prvýkrát viac o nás neprezradíme. Môžete si nás najst' i na internete – pozrite si stránku www.zsmrmlm.edu.sk. Napíšte nám aj vy, tešíme sa na Váš list.

*Za všetkých žiakov napísali piatok Martin Pogádl
a šiestaci Sára Kozáková a Dominik Baláz*

Poděkování za záložky a dopis se zhostily třídy 2.A a 4.B, které teď budou jistě netrpělivě očekávat další dopis ze Slovenska. Pokud se zadaří a korespondence bude zdárně pokračovat, žakovská knihovna vás všechny bude informovat v některém z dalších čísel školního časopisu.

POSEZENÍ U KÁVY A ČAJE

Mgr. Ivana Fousková

První setkání budoucích prvňáčků a jejich rodičů s učitelkami a prostředím naší školy proběhlo na přístavbě 18. listopadu 2010. Třída 1.B. se ve tři hodiny zaplnila do posledního místečka a po slavnostním zahájení akce se předškoláčky odešli seznámit se svými budoucími třídními učitelkami do jiné třídy. Děti zpívaly, vyprávěly si a malovaly a bylo vidět, že se do školy moc těší.

Rodiče měli možnost vidět ukázkové hodiny českého jazyka a matematiky, které pro ně připravili letošní prvňáčci. Ti krásně předvedli, jak už umí číst, psát a počítat a jak pestré

hodiny mohou v první třídě probíhat. Po skončení ukázek se děti vrátily za svými rodiči a při neformálním posezení u kávy a čaje se vytvořil prostor pro zodpovězení otázek, které zajímají rodiče budoucích školáků. Společné setkání se opravdu vydařilo a některým dětem se ani nechtělo domů.

Další akce je připravena na leden, kdysi děti vyzkouší, jak bude vypadat zápis do prvních tříd.

VŮNĚ PERNÍKU

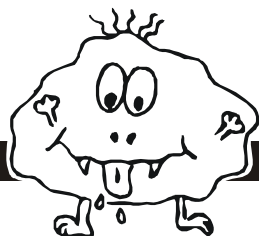
Mgr. Jaroslava Hnízdilová

V pátek 3. prosince 2010 se zájemci ze třídy 7.B sešli k pečení perníčků. Pečení to nebylo ledajaké, protože perníky se nevykrajovaly, ale vytlačovaly z originálních dřevěných forem, které nám zapůjčilo Horácké muzeum v Novém městě na Moravě.

Pod šikovnými rukama chlapců i dívek vznikaly perníčky v podobě koníčků, střevíčků, košíčků a dalších figurek. Někdy se svým výtvozem nebyli vůbec spokojeni, ale to nebyl žádný problém, protože figurka se zmačkala, těsto se vyválelo znovu a následoval další pokus nejen o vytlačení figurky, ale především také o její vyloupnutí z formy.

Atmosféra byla báječná, neboť si to všichni užívali a domů odcházeli bohatší nejen o perníčky (pokud si je ještě zatepla nesnědli), ale i s krásnou vánoční náladou.

KDYŽ SE SETMÍ...

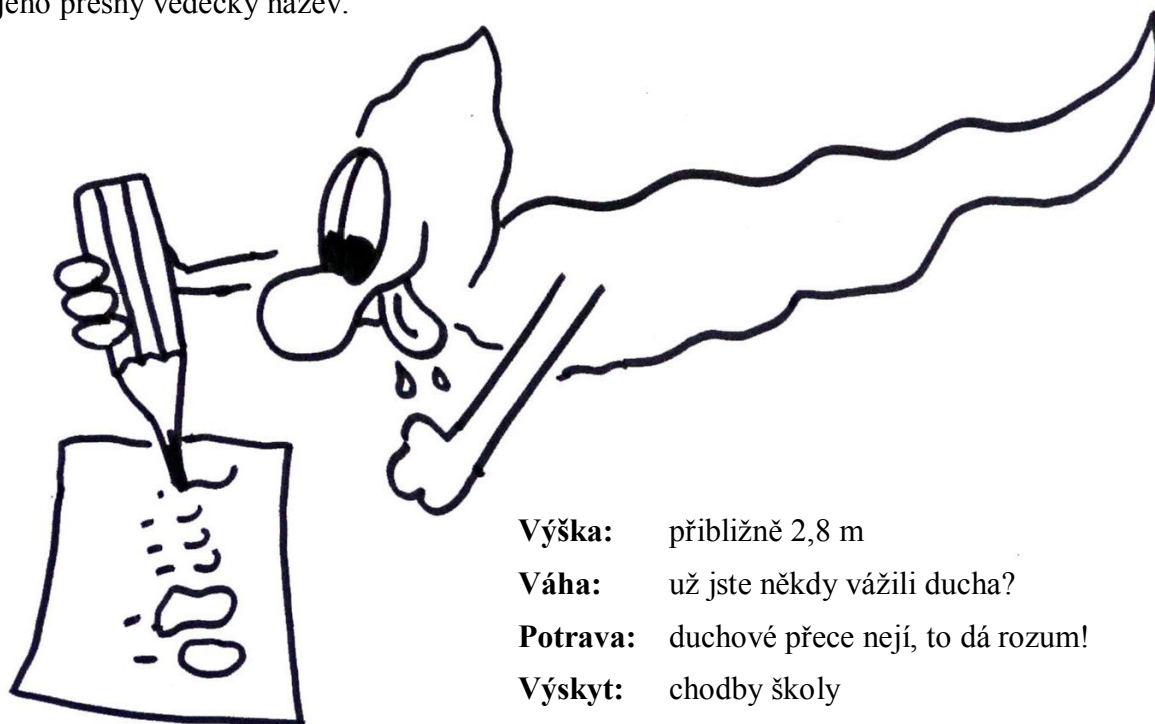
Mgr. Petr Smékal

10. ČÁST

Zdravím všechny příznivce strašidel! Je za námi měsíc listopadu a to je čas, kdy se ve většině světa slaví svátky zesnulých. Je to i doba, kdy na povrch země vylézají z jiných světů a dimenzí tvorové, o kterých toho moc nevíme. Snad jen to, že mají více nohou, hlav a chapadel, než je běžné. My ale víme o jiných tvorech, kteří žijí u nás, na naší škole:

Duchususu ghostosusanus

Tento typ ducha nemá dosud český název. Mezi odborníky se mu někdy říká **duch bázlivý**. Není to ale jeho přesný vědecký název.

Výška: přibližně 2,8 m

Váha: už jste někdy vážili ducha?

Potrava: duchové přece nejí, to dá rozum!

Výskyt: chodby školy

Tento typ ducha je naprosto ojedinělý. Vyskytuje se totiž pouze v jediném exempláři. Je to světová rarita. Patří do skupiny takzvaných lomozících duchů. Lomozící duch vydává kvílivé a příšerné zvuky a tím děsí poklidně spící návštěvníky hradů, zámků a starých domů. Někdy straší i v nových domech, které mají tu smůlu, že je nezodpovědný majitel postavil na místě, kde bylo někdy v minulosti nějaké to pohřebiš-

tě, popraviště nebo podobné místo.

Náš duch dostal jméno **Domoušek** - tedy my mu tak říkáme jen mezi sebou. Je to na počest jeho objevitelky – jméno vám neprozradíme. Dominika by se zlobila ☺. No každopádně je Domoušek velice nešťastný duch. Vlastně dušice. Zjistila, že lomozící duch může být jen duch muže. Ona je duch ženy a tudíž ho (vlastně ji) to velice rmoutí a má

z toho komplex méněcennosti. Navíc se velice bojí být sama v noci na opuštěných místech, což škola v noci rozhodně je.

K smrti nerada chodí v noci strašit. Ale musí. To víte, povinnost je povinnost. Při strašení nejprve opatrně nahlédne za roh, a když tam nikdo není, začne strašit. Také s kvílením má veliký problém. Trpí silnou vadou řeči. Musí tedy své kvílení psát na papír a ten potom složený strká ohleduplně pod

dveře. Každý strašený člověk si jej přečte a po přečtení se patřičně vyděsí. Až tedy najde-

te pod dveřmi na papírku napsané kvílení Óúúúúúúúúúúúúúúúú, vyděste se. Uděláte mu

(vlastně jí) tím radost. A pochvalte ji, že má hezké písmo. Určitě vás zpovzdálí sleduje.

Kvílivka černá (Feminianus blackus)

Jako každá stará budova má i naše škola jednu bílou paní. Zvláštností té naší bílé paní je to, že je celá černá. Samozřejmě s výjimkou obličeje. Ten je mrtvolně bílý.

Výška: přibližně 1,7 m

Váha: dámy se na váhu zásadně neptáme, to nevíte?

Potrava: duch na dietě nejí. Hlídá si linii. Je to přece dáma!

Výskyt: chodby a půda školy

Naše bílá (tedy spíše černá) paní je duchem jedné mladé paní uklízečky, která na naší škole uklízela v roce 1905. Tehdy si prý paní uklízečka sedla, aby si odpočinula, a spadlo na ni obložení ze stropu. Tehdy byly stropy chodeb obloženy dubovým dřevem. Tato tragédie zapříčinila to, že tento typ obložení se přestal používat a teprve v současné době se nahradil umělohmotnými deskami.

Od té doby nebohá paní uklízečka vysedává jako duch ve 2. poschodí a tiše kvílí. Má všechny vlastnosti bílých paní z hradů a zámků, až na tu barvu. Je celá v černém, protože tehdejší úbor uklízeček byl v barvě černé, aby se při úklidu neušpinily. Zvláštností je, že je to jediná vědecky doložená bílá paní, která při strašení používá koště a kbelík s hadrem. U žádné jiné bílé paní se tyto rekvizity neobjevily.

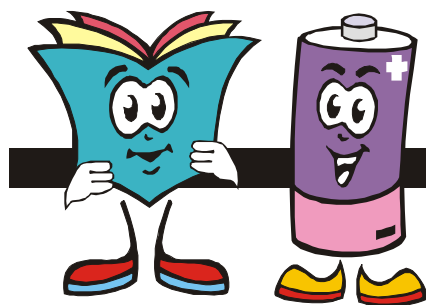
Je to strašidlo zcela neškodné, na nikoho nebařá a nikoho neleká. Jen si tak tiše sedí a kvílí. Kdybyste byli někdy ve škole kolem půlnoci, stavte se

za ní a popovídejte si s ní. Bude velice ráda. Vždyť si chudinka malá nemá s kým poklábosít. Jedině s Domouškem, který je také duch. Ale rozhovor s ním je spíše utrpením. Vždyť víte, že má vážnou vadu řeči. Domoušek začne říkat DDDD... a než dořekne ...oooobry večer, můžete si jít

na kávu, dát si svačinku a pak se v klidu vrátit. Takový rozhovor člověka (vlastně černou paní) spíše otráví než pobaví. Ale nesmíte se na Domouška zlobit. On potom upadá do deprese a jeho vzkazy pod dveřmi jsou více a více děsivější.

Duchem Domouškem jsem se lehce inspiroval v knize pana Terryho Pratchetta Dámy a pánové.

SBÍRALI JSME SKVĚLE

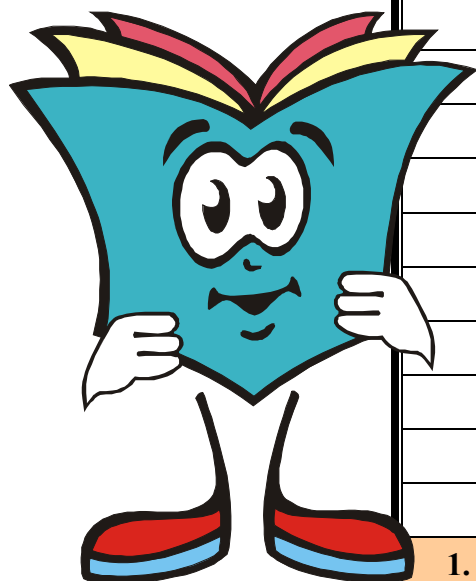
Mgr. Pavlína Poláčková
Mgr. Martina Janíčková

Během měsíce listopadu proběhlo druhé kolo sběru papíru. Výsledek předčil všechna moje očekávání – byl více než výborný. Doposud se nám v každém z kol podařilo vybrat mezi 2 000 kg až 3 000 kilogramů, tentokrát jsme pokořili hranici 4 000 kg, což je přímo skvělé!!!

Jak si vedly v tomto kole jednotlivé třídy, se můžete podívat v následující tabulce:

SBĚR PAPÍRU

2. kolo – listopad 2010

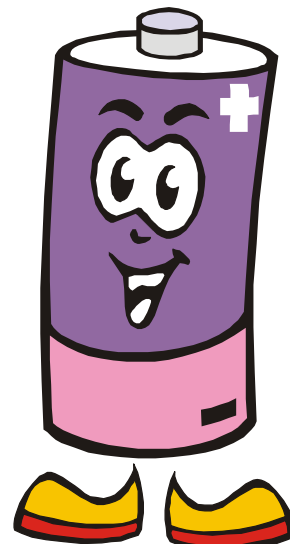
TŘÍDA	PAPÍR KG	TŘÍDA	PAPÍR KG
1.A	10,00	6.A	14,00
1.B	137,00	6.B	277,00
2.A	81,00	6.C	238,50
2.B	180,00	7.A	362,00
3.A	26,00	7.B	168,00
3.B	160,00	7.C	98,00
4.A	249,00	8.A	128,00
4.B	274,00	8.B	97,00
5.A	707,00	8.C	19,00
5.B	247,00	9.A	23,00
5.C	121,00	9.B	54,00
		9.C	295,00
1. stupeň celkem 2 192,00		2. stupeň celkem 1 773,50	
družina	35,00	ředitelna	135,00
jídelna	0	sborovna	7,00
ŠKOLA CELKEM 4 142,50 KG			

Všem moc a moc děkuji, budu ráda za každý kilogram papíru, který se v budoucnu ocitne na chodbě u školní knihovny. Třetí výběrové kolo proběhne od 13. do 22. prosince 2010

Naše škola se od letošního školního roku zapojila také do velké soutěžní hry **RECYKLOHRANÍ**, která je zaměřena na třídění a recyklaci odpadu. V rámci této akce sbíráme různá vysloužilá **elektrozařízení** (např. rádia, hi-fi věže, DVD přehrávače, součásti počítačů, fotoaparáty, žehličky, fěny, rychlovarné konvice...) a **baterie**, za které si škola připisuje body, jenž je pak možné vyměnit za zajímavé ceny a odměny.

V průběhu 1. pololetí jsme rovněž účastníky akce s názvem **VĚNUJ MOBIL**. Principem této soutěže je shromáždit co největší počet vysloužilých mobilních telefonů, které jsou určeny jednak k opětovnému využití, jednak k recyklaci.

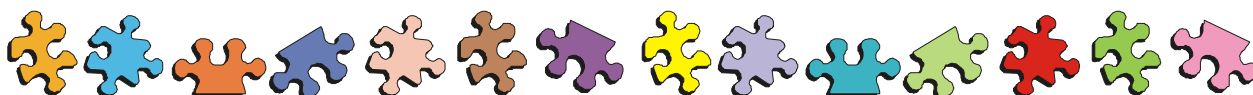
Jak si vedeme v obou těchto soutěžích, ukazuje následující tabulka, která zahrnuje výsledky za první dva měsíce tohoto školního roku:

SBĚR MOBILNÍCH TELEFONŮ A BATERIÍ

období září - říjen 2010

TŘÍDA	MOBILNÍ TELEFONY KS	BATERIE KG	TŘÍDA	MOBILNÍ TELEFONY KS	BATERIE KG
1.A	0	0,50	6.A	0	0
1.B	4	1,10	6.B	2	10,47
2.A	0	0	6.C	7	20,65
2.B	1	1,60	7.A	2	8,10
3.A	4	0,95	7.B	0	4,37
3.B	0	0	7.C	1	6,03
4.A	5	3,80	8.A	2	1,35
4.B	3	3,40	8.B	4	0
5.A	16	3,80	8.C	0	0
5.B	7	1,10	9.A	7	0,45
5.C	0	0	9.B	19	8,85
			9.C	0	45,5
1. stupeň	40	16,25	2. stupeň	44	105,77
sborovna	0	0	jídelna	0	0
ředitelna	2	0	družina	0	0,25
ŠKOLA CELKEM: TELEFONY 86 KS, BATERIE 122,27 KG					

SPORTOVNÍ ODPOLEDNE

Mgr. Hana Knapčoková

OSMIČEK

V pátek 19. listopadu 2010 se naše tělocvična otrásla skandováním fanoušků, úderý florbalových hokejek a driblováním basketbalového míče. Probíhal zde velmi vyrovnaný boj mezi družstvy dívek v basketbalu a chlapců ve florbalu.

V zápale boje byli ohroženi nejen hráči a jejich nohy, ruce a nosy, ale i fanoušci včetně rozhodčích. O tom by mohla vyprávět Lenka Janů, Vendula Svobodová i paní učitelka Knapčoková, která musela vlastním tělem bránit fotoaparát.

Nakonec vše dobře dopadlo a pod píšťalkou hlavního rozhodčího Standy Peřiny z 9.C se radovalo **družstvo dívek z 8.C** (A. Novotná, I. Jarošová, T. Hanáková, M. Šlechtová, J. Knapčoková, L. Machová, Ž. Slonková, M. Šikulová) a **družstvo chlapců z 8.B** (L. Kostecký, J. Ambrož, V. Janů, O. Michut, J. Hrušovský, M. Beneš, A. Srnský). Gratulujeme.

Celkové výsledky

BASKETBAL

1. místo - 8.C
2. místo - 8.A
3. místo - 8.B

FLORBAL

1. místo - 8.B
2. místo - 8.C
3. místo - 8.A

Tak už je to za námi! Osmičky se utkaly v basketbale a florbale na sportovním odpoledni 19. listopadu 2010 v tělocvičně naší školy. Většina se těšila, někteří se trochu obávali, ale všichni byli zvědaví, jak turnaj mezi 8.A, 8.B a 8.C dopadne. Každá třída měla vytvořit dvě družstva – holčičí a klukčičí a vybrat si jednotnou barvu dresů. Áčko zvolilo modrou a černou, béčko žlutou a céčko červenou.

Protože dámy mají přednost, nejprve začalo utkání holek. Nadšení fanoušci už se těšili na nevšední zážitek a měli nachystané mobily na natáčení a focení svých pěkných spolužáček, naštěstí však toto bylo zakázáno (jinak by asi holky nezačaly ani hrát ☺). A tak jsme mohli začít.

Nejprve hrály holky z 8.A a 8.B. Protože je děvčat v áčku

málo a nedaly dohromady celé družstvo, vypomáhala jim chvíli Terka Rajglová z 9.A. Ale holky byly fakt dobré a nakonec béčko porazily. Druhý zápas hrála 8.B s 8.C. Všechny jsme hrály s plným nasazením a tělocvična se měnila v bitevní pole. Nejvíce zaujal povedený koš jedné z hráček - bohužel se ale spletla a trefila koš vlastní ☺. Tento duel vyhrálo céčko. Poslední zápas byl opět

napínavý, ale céčku se podařilo udržet vítězství.

Všechny sportovkyně obdržely za svou skvělou hru něco dobrého a diplomy. Tímto také děkujeme všem fanouškům za povzbuzování ☺. Díky, opravdu nás to donutilo hrát co nejlépe ☺.

Druhá část odpoledne patřila klukům, čekalo je utkání ve florbale. Tentokrát to bylo ješ-

Vítězné družstvo 8.B

tě napínavější a vyrovnanější. Nejdřív hráli zase kluci z 8.A proti 8.B. Celý zápas byl nerozhodný, dokonce se musel prodlužovat a čekalo se na rozhodující bod. Ten se podařilo uhrát bēčku.

Zápas 8.B a 8.C byl taky hodně vyrovnaný. Kluci hráli dost

drsně, naštěstí všichni přežili a bēčko opět vyhrálo. Zlato tedy bylo jasné.

A jak to bylo dál? Do poslední chvíle nebylo možné odhadnout, jak to dopadne. Třetí zápas céčka s áčkem byl - jak jinak - vyrovnaný. Opět těsně vyhrálo céčko. Také kluci byli

za své výkony po zásluhách odměněni.

Bylo to fajn odpoledne, kde jsme se všichni osmáci sešli a zasportovali si. Co takhle si to zase někdy zopakovat?

Jana Knapčoková, 8.C

9.C PLÁCALA VOLEJBAL

Petra Vodičková, 9.C

Možná se divíte, proč už se zase píše o nějaké 9.C. Řekli jsme si, že letošní rok si pořádně užijeme a budeme páchat plno dobrých, ale radši i těch špatných věcí, protože při nich je pak větší sranda, legrace a spousta skvělých zážitků ☺. Máme za sebou bowling, basketbal a následoval volejbal v naší malé, ale přesto skvělé tělocvičně, kde každý z nás už zažil nějaký ten trapas v tělocviku nebo na nějaké školní akci.

Na volejbal jsme se sešli v pátek 3. prosince 2010 těsně předtím, než nás mnohé sebrali čerti, a když nevzali, tak nás aspoň varovali, že si pro nás příští rok už teda doopravdy přijdou. Sešlo se nás čtrnáct - ti ostatní spolužáci buď měli v plánu něco jiného, nebo to vzdali proto, že neumí volejbal. Já, i když ten volejbal opravdu neumím a stěží se trefím do míče, tak jsme sebrala veškerou odvalu, co mi ještě zbyla, a šla jsem hrát.

Sestavili jsme dvě družstva o sedmi členech. Už při prvních deseti minutách hry jsme se rozdělili na tři tábory. První tábor se většinou trefil do míče a volejbal uměl. Ve druhém táboře se každému podařilo trefit do míče, ale někdy taky zaváhal a ten míč minul. Ve třetím táboře zůstali jedinci, kteří vůbec neměli tušení, jak se to hraje, a jen opravdu zřídka se trefili do míče.

Naše paní učitelka Janíčková byla samozřejmě v tom nejlepším táboře, ale jelikož nás byl sudý počet, tak jsme ji neviděli v akci. Zato jsme na vlastní uši slyšeli, jak bezvadně umí pískat a dělat spravedlivého rozhodčího. V jedné mezihře, která se nepočítala na body, dokonce pobíhala s fotoaparátem po celé tělocvičně - samozřejmě jako úplný profesionál.

Z toho, co jsem v pátek zažila, jsem si potvrdila fakt, že volejbal jsem vážně nikdy neuměla a nikdy umět nebudu (možná časem ☺), a obdivuju ty, kteří volejbal hrát umí.

POKUS O SVĚTOVÝ

Mgr. Pavlína Poláčková

JAK JSME VYRÁBĚLI ZNAK
NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

REKORD

Agentura Dobrý den Pelhřimov s.r.o. a společnost EKO-KOM přišly s nápadem uspořádat v druhé polovině roku 2010, akci na jejímž konci by měla vzniknout největší galerie znaků měst a obcí České republiky vyrobených z odpadových materiálů určených ke třídění. Naše škola se svým ekologickým zaměřením nelenila a do této netradiční akce se také zapojila.

Vyrobení znaku Nového Města, jenž je zhotoven z plastové drti z víček od PET lahví,

Mezitím bylo třeba připravit podkladovou desku o rozměrech 100x100 cm a na ni nale-

začit, má „na svědomí“ Filip Hugo z 8.C. Následovala mravenčí práce – bezmála 30 hodin představujících nanesení bezbarvého silikonu, pečlivé zamačkání barevné plastové drti, trpělivé odstraňování částíček, jenž se dostaly na nepravé místo - to jsou pro změnu činnosti Báry Sokolíčkové a Radima Šafaříka z 9.B, ke kterým se nadšeně přidaly Májka Novotná a Tereza Tulisová z 6.C. Finální fáze už spočívala „pouze“ ve fixaci celého díla bezbarvým lakem.

Podíváte-li se na znaky jednotlivých měst naší republiky, zajistě se mnou budete souhla-

předcházel téměř dvouapůlměsíční maratón práce. Abyste si udělali alespoň přibližnou představu, jak jednotlivé fáze probíhaly, nabízím takovou malou exkurzi po cestě jeho vzniku.

Na úplném prvopočátku bylo vytrídění barevných víček - sedm barev, sedm pytlů... Poté následovalo jejich drcení, které nám zajistila firma NeOmA Nedakonice, se kterou dlouhodobě spolupracujeme. Firma od nás vykupuje plastová víčka, která už několik let sbíráte a nosíte do školy, abychom získali peníze pro Gabriela.

pit předlohu. Pak už nic nebránilo tomu začít tvořit mozaiku. Černé obrysy, jimiž bylo třeba

sit, když si dovolím říci, že ten náš novoměstský patří k jedněm z nejhezčích. Není proto

vůbec na škodu si připomenout, co na něm je a proč. Vraťme se společně do 17. století, kdy se po bitvě na Bílé hoře (1620) novoměstské panství stalo majetkem rodu Ditrichštejnů (konkrétně kardinála Františka z Ditrichštejna), který mimo jiné povýšil Nové Město na město a změnil městský znak:

- zůstal původní lev
- přidaly se dva vinařské nože (rodový erb Ditrichštejnů, kteří vlastnili rozsáhlé ma-

jetky na jihu naší země – Mikulov)

- přibyl knížecí klobouk (rod Ditrichštejnů byl rodem knížecím)

Po dokončení celého díla si všichni zájemci mohli znak prohlédnout ve školní jídelně, kde byl vystaven pro veřejnost. Dlouho se tam ale neohrál, protože byl vybrán z jednoosmdesáti znaků, jenž vznikly na Vysočině, mezi 36, které budou k vidění na krajské výstavě v Pelhřimově (od 13.

prosince 2010 do 9. ledna 2011). Ani tady se však neušlápalo – v lednu 2011 poputuje na celonárodní rekordní přehlídku do Brna na výstaviště, kde se uskuteční veletrh GO a REGIONTOUR (13.–16. ledna 2011).

Všem, kteří se na jeho vzniku podíleli, moc děkuji, protože uspět v konkurenci bezmála tisícovky vyrobených znaků v České republice není jen tak.

Pes – zlatý retrívr

Majitel: Leona Vedmochová, 7.B

Který pes je na světě nejhezčí? Na první pohled těžká a nezodpověditelná otázka. Přitom je to tak jednoduché. Nejhezčí je přece vždy ten náš pes. Nebo babiččin, tetičky, sestry... Prostě ten, kterého máme nejbliže.

Náš pes může být velký, malý, tmavý, světlý, drzý, poslušný, domácí povaleč, nadšený lovec slepic, přítulný polštářek... Některý pes se klidně kouká z očí do očí malému (nebo i trochu většímu) dítěti a u jiného musíte dávat pozor, kam šlapete, aby z něho nezbyl mastný flek.

Něco mají ale všichni společného. Rádi si hrají. Buď s námi, nebo s jinými psy. Takový pes dokáže hodiny běhat za míčem, přetahovat se o větev nebo se „prát“ se svým pánčkem.

Venku na procházce očichávají rohy, sloupy a hromádky a „čtou“ si vzkazy od svých psích kamarádů. Jsou to takové psí textovky. Třeba kdo tam tudy prošel, co je nového v řeznictví na rohu, co dělají zajáci na poli nebo která psí holka je nejhezčí.

Každý pes je členem rodiny. I když je to třeba malý drzý ničema, který nám rozkousal patery boty, jeden deštník a našeho oblíbeného listonoše. Nebo aspoň jeho brašnu. Když o něj přijdeme, truchlí celé

rodina a většinou ihned kupujeme psa nového.

FORREST

Jak vidí svého psiho miláčka naše nová členka redakce **Leona Vedmochová**? Její pes (je to psí kluk) se jmenuje Forrest.

Jméno dostal podle hlavního hrdiny ve slavném filmu Forrest Gump. Je to zlatý retrívr a je mu už 10 let. Podle psiho kalendáře je to již pán v letech, ale pořád si rád hraje a vyvádí vyloženiny.

Mezi jeho oblíbené činnosti patří hra s míčem a sledování televize. V zimě jej Leona pouští domů. Přece jenom už má svůj věk, tak aby třeba neprochladl. Je hrozně zvědavý a chodí se koukat z okna ven na ulici, co se tam děje. Taková zvědavá psí rozvědka...

Má rád mazlení, a tak za každým, kdo přijde, se hned hrne a nechá se drbat a hladit. Ideální hlídač, že jo? Dokázal by lupiče donutit k tomu, aby se s ním umazlil k smrti!

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

KALENDÁRIUM

Další puclíkovské číslo je na světě a s ním i rubrika KALENDÁRIUM. Tentokrát jsem zabroukala do českých vod a vybrala osobnost, o které vám poskytnu řadu indicií, na jejichž základě si ti z vás, kteří máte sami zájem, vyhledáte, o koho se jedná.

???

27. 10. 1913 Prostějov - 18. 8. 1998

- světově proslulý český vědec a vynálezce
- pracoval zejména v oblasti makromolekulární organické chemie, mezi jejíž zakladatele u nás i ve světě patřil
- jeho objevy a vynálezy vedly k zásadnímu zdokonalení a celosvětovému rozšíření měkkých kontaktních čoček
- proslavil se také objevem umělého polyamidové vlákna - silonu
- jeho slavný vynález prý začal tím, že odpoledne na Štědrý den roku 1961 uvedl doma do chodu aparaturu sestavenou pomocí dětské stavebnice Merkur a odlil své první čtyři gelové čočky

Kontaktní čočka umístěná bezprostředně na rohovce oka slouží ke korekci optických vad zraku

Tak co, už víte, o koho se jedná? Pokud ano, neváhejte a svoje správné odpovědi zasílejte elektronicky na adresu puclik@nmnm.cz, nebo vhodte do schránky časopisu Puclík umístěné u kabinetu výpočetní techniky do 31. ledna 2011.

Správná odpověď z minulého čísla: Čeští nositelé Nobelovy ceny jsou **Jaroslav Heyrovský** za chemii (konkrétně za sestavení polarografu) a **Jaroslav Seifert** za literaturu.

Děkuji za došlé odpovědi a věřím, že se opět najdou jedinci, kteří budou mít chuť si zasoutěžit. Celkové vyhodnocení najdete v červnovém čísle a soutěžící se mohou těšit na drobné věcné ceny.

DÍVČÍ LIGA HRÁLA FUTSAL

Věra Králová, 9.A

Před pár týdny - přesně 8. října 2010 se naše školní dívčí liga vybraná panem učitelem Matějkou vydala do Velkých Pavlovic na zápas ve futsale. Naše družstvo se skládalo z dvanácti hráček a brankářky.

Před zápasem jsme se sešli a udělali jsme si menší trénink, abychom věděli, na koho se můžeme nejvíce spolehnout a komu přihrávat. Poté nám pan učitel Matějka přidělil dresy a mohli jsme se vydat na zápas. Velké Pavlovice jsou od Nového Města docela daleko, a tak jsme museli jet brzy ráno. Náš vlak odjížděl v 5.40 hodin ze Žďáru nad Sázavou, a tak jak jsme se všichni s předstihem sešli v hale vlakového nádraží, nasedli jsme snad do správného vlaku (uf!!!) a jeli jsme.

Každý počítal, že během cesty dospí brzké vstávání, ale to byl omyl. Ve vlaku byla tak veselá nálada, že na spaní každý zapomněl. Přejeli jsme velké množství zastávek a pak jsme museli v Zaječí přestoupit na další vlak, který nás dopravil do Velkých Pavlovic.

Jakmile jsme vystoupili a ušli kousek pěšky, ocitli jsme se u Gymnázia ve Velkých Pavlovicích. Vešli jsme do budovy a po dlouhých chodbách jsme se dostali k tělocvičně. Přišla nás přivítat jedna paní učitelka a přidělila nám šatny, abychom se šli převléct a co nejdřív jsme si mohli jít vyzkoušet terén pavlovické tělocvičny.

Dali jsme si menší rozehrátí, a jakmile dorazil i poslední „žlutý“ tým, proběhlo slavnostní zahájení s panem ředitelem. Poslední strategické rady od pana učitele Matějky, od-

FUTSAL je halová obdoba fotbalu. Vznikl v Brazílii původně jako sport fotbalových veteránů. Po fotbalové kariéře se přemístili hráči z trávníků do menších ploch, do hal. Název futsal vznikl ze španělských nebo portugalských slov FUTbol nebo FUTebol a ze španělského nebo francouzského výrazu pro sál - SALon nebo SALa. V češtině se tato hra často nazývá sálová kopaná nebo halový fotbal.

pískáno a jde se hrát. Jako první jsme hráli my s družstvem „červených“. Toto utkání jsme vyhráli. Jedni protihráči skoleni a teď ještě hrát s druhými. Třeba nám štěstí bude přát. Bohužel neprálo, tento zápas jsme prohráli.

Nevadí, řekli jsme si a šli se převléct do šaten, protože na hřišti právě hráli „červení se žlutými“. Přesunuli jsme se do jídelny, kde jsme dostali dobrý

oběd, a pak jsme se vrátili do tělocvičny a chvíli pozorovali dění z tribuny. Zápas skončil, vyhráli „žlutí“.

Pak už následovalo vyhlášení výsledků. 3. místo po zásluze získalo družstvo „červených“, 2. místo jsme vybojovali my a zvítězilo družstvo „žlutých“. Každé družstvo dostalo za svůj výkon diplom a symbolickou cenu a vyrazíme domů.

Čekáme na nádraží v Zaječí, když najednou pan učitel Matějka zjistil že mu chybí flaška s pitím a tak se vydává zpět do Pavlovického gymnázia pro flašku. Čekáme a čekáme a najednou se objeví náš pan učitel a po chvíli i náš vlak. Tak a jedeme, jen nás čeká ještě jeden přestup a hurá domů.

Cesta utekla jako voda, protože ji zpestřily naše zážitky, perličky či naše zpívání v poloprázdném vagoně, takže jsme se ani nenadáli a už jsme vystupovali ve Žďáře nad Sázavou.

Všichni jsme svorně počkali, až si pro nás přijdou tatínkové a maminky, a tím byla naše futsalová cesta u konce. Byl to velice povedený a veselý den.

DĚTI A RODIČE ABSOLVOVALI DVA PŘEDVÁNOČNÍ ZÁJEZDY

Jižní Čechy

V sobotu 30. října 2010 se uskutčnil první letošní zájezd pro rodiče s dětmi. Startovní pásku přeřal pomyslný výstřel u kulturního domu v 8.45 hodin a autobus s výletníky zamířil do jižních Čech.

V čase oběda jsme si dali „dostaveníčko“ se slečnou průvodkyní na zámku Vysoký Hrádek, který po rekonstrukci slouží jako Informační centrum Jaderné elektrárny Temelín. Už jste někdy na vlastní oči viděli atom? My také ne, ale už si ho alespoň dokážeme představit.

A nejen to - díky 3D animaci víme, jak probíhá štěpení jádra atomu uranu, tudíž jak se vlastně vyrábí elektrická energie z atomového jádra. Podářilo se nám lehce poodkrýt roušku nevědomosti, dozvěděli jsme se, jak funguje jaderný reaktor, co tvoří

palivové proutky nebo jak se ukládají použité palivové kazety do obřího bazénu.

Pohledem na chladicí věže jsme se Temelínem rozloučili a ujížděli do Třeboně. Na tamním zámekém nádvoří jsme byli očekáváni (*prohlídku jsme měli předem objednanou, abychom měli jistotu*

☺) – sám pan Petr Vok, poslední z rodu Rožmberků, majitel panství, si na nás udělal čas. Přijel až z Vyššího Brodu, kde v kryptě kláštera už 400 let sní svůj poslední sen...

Působil odpočatě, hýřil humorem, svěřil se nám, jak byl donucen se v 41 letech oženit s třináctiletou Kateřinou z Ludanic, jak miloval knihy (nashromáždil téměř 11 000 svazků) nebo jak vyplatil svým stříbrným pokladem passovské rytíře, když se domáhali svého žoldu u císaře, čímž zachránil monarchii před ostudou, ale i České země před dalším pleněním Passovských.

Třeboň – perlu v okvěti vodní růže, jsme opustili po západu slunce a vydali se zpět vstříc všedním dnům...

Zámek Hořovice, hrad Křivoklát

Vánoce – to je magický čas kouzel, tajemství a rozzářených dětských očí, kterým předchází advent – období příprav, těšení se, ale mnohdy bohužel i značné nervozity.

Čtyři adventní neděle se staly pevnou součástí vánočního období až v 11. století a je především na nás samotných, jak je prožijeme, zda si připustíme k tělu beshnění v nákupních centrech či nikoliv.

Zájemci z řad rodičů se ho pro tentokrát vzdali a volili pohodovou adventní sobotu 11. prosince 2010, kterou strávili se svými dětmi na svátečně vyzdobeném

zámku v Hořovicích, jenž byl na své návštěvníky náležitě připraven.

V doprovodu dobově oděné průvodkyně jsme vyrazili na netradiční prohlídku, seznamující se všemi zvyky i obyčeji, které se před Vánocemi v průběhu minulých staletí dodržovaly. Počínaje svatým Ondřejem přes Martina či Lucii jsme se dostali až ke štědrovečerní tabuli a jejím dvanácti chodům – ty byly totiž v aristokratických rodinách její běžnou součástí.

Pravá vánoční atmosféra nás však čekala až na Křivoklátu – hradu spojeném s českými knížaty i

králi, hradu, který v letošním roce slaví 900 let od svého vzniku. Zájemci si mohli nejen projít jeden ze dvou nabízených hradních okruhů, ale především strávit příjemné odpoledne na velkém řemeslnickém jarmarku v prostorách celého dolního nádvoří i ve vnitřních prostorách hradu. Nechyběla ani opojná vůně horké medoviny, svařeného vína a všech možných dalších voňavých dobrot, vznášející se nad celým objektem.

Za soumraku jsme se vydali na cestu zpět a přitom „otestovali“ nedávno nově otevřený pražský okruh, abychom po sedmé hodině dorazili zpět do Nového Města.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

Ahoj kamarádi!

Podzim nám tak nějak proklouzl mezi prsty a uvolnil místo paní Zimě. Už teď si užíváme zimních radovánek, jen si moc přejeme, abychom je plně využili i o vánočních prázdninách. Ještě se ale vrátíme k podzimním dnům.

V hodinách výtvarné výchovy a v pracovních činnostech jsme „oblékli“ naše školní prostory podzimově. Na chodbách poletovaly černé vrány, v lese obrovské muchomůrky pod svými puntíkatými klobouky chránily pravé hříby. Ježci pospíchali s napíchaným ovocem do svých úkrytů. Veverky sbíraly poslední oříšky a malé myšky pobíhaly po poli s klasy obilí.

Využívali jsme i obyčejných přírodnin – z větví, větviček, listů a květů se stali krásní ptáci – však se podívejte na fotky. Ve slohu jsme všem ptákům dali zvláštní jména a přiřazovali jim lidské vlastnosti. I brambory neskončily jen ve sklepě – ozdobené se usadily na dolní chodbě a každé ráno nám přály pěkný den.

Kdo občas zavítal nebo jen projížděl naší vesničkou, mohl vidět i pěkně nazdobená okna a před vchodem rozkvetlý pařez. Abychom ještě nezapomněli – všimli jste si našeho nového plotu?

V listopadu k nám zavítal kouzelník a při svém vystoupení přijal do učení najednou 3 pomocníky. Hned v prosinci jsme byli nadšení z bohaté sněhové

peřiny. Také jsme začali mít obavy z nebeských, ale hlavně z pekelných bytostí. Snad nám letos dají pokoj, když den jejich návštěv je v neděli!

V pátek dopoledne jsme si po každém zazvonění u dveří nebo telefonu oddechli, byla to jen paní pošťačka, jedna maminka nesla svačinu, pak volala naše paní účetní a už nevíme, kdo ještě. Uf, skončilo vyučování a nic se nedělo. Snad proto, že jsme si krásné čertíky vyrobili z látky a pověsili na větve - možná nás chránili. Tak ještě neděli přežít doma – ale tam bude mamka i tatka a ti nás nedají.

Kamarádi ze Slavkovic

JAK TO BYLO S ČERTEM BARNABÁŠEM...

V pondělí 6. prosince se jako každé ráno scházíme ve školní družině. Společně odcházíme nahoru do tříd. Nesvíí se, už na odpočívadle sedí postavičky Mikuláše, andílků a v rohu kolem hadrového lucifera sedí malí čertíci. Nahoře na dveřích kanceláře čteme dopis od čerta Barnabáše...

Moc se zlobil, že nás v neděli nenašel ve škole, a protože se mu u nás líbilo, ustlal si na půdě a hlídá dary od Mikuláše. Kdo z dětí je odvážný, má čerta na půdě najít a dárek si od-

nést. Však si pěkně strašidelně ve svém dočasném domově zpívá. Až nám všem běhá mráz po zádech. Jen pootevření dveří na ztemnělé půdní schody více než u poloviny nás roz-

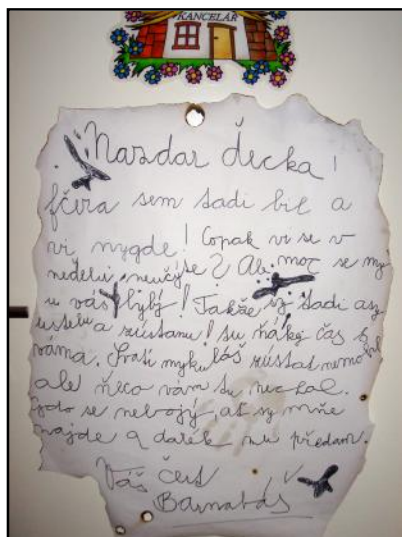
hodne – tam teda nejdu!! Paní učitelky rozhodly, že první půjdou nejstarší čtvrtáci. Petra Kotovicová odvážně vykračuje jako první – ale co to? Nějak se nevrací. U ostatních to sni-

žuje odvalu. Konečně, už je tu. „Fuj. Ten je opravdu opravdivém,“ říká Pet'a a mizí i s dárkem ve třídě. Víc prozradit nesmí. Odvážní čtvrtáci a jen hrstka třetáků našli odvalu a překonali strach. To se u žáků první i druhé třídy nepodařilo. Jen Boženka Mrázková (2. třída) se statečně vrhá do tmy a přináší si zaslouženou odměnu.

Paní učitelky i paní Ondráčková povzbuzovaly ostatní k odvaze, ale nepodařilo se jim to. Někdo „to“ přece jen chtěl zkusit, překonal jen pár schodů, ale postavit se před Barnabáše kdesi v útrobách tajemné půdy nedokázal. Někdo přichází i s brekem. Sami starší žáci navrhuji, že si vezmou mladší kamarády pod ochranu a dojdou tam s nimi. S tím všichni souhlasí, ale aby to neměli „hrdinové“ tak jednoduché, musí čertovi zazpívat nebo říct básničku o zimě.

Největší zlobidlové mu slibují, že už nebudou NIKDY zlobit,

ubližovat ostatním, budou jenom hodní... Čert už začíná být nervózní, funí, mručí, kývá hlavou, rachotí řetězy – ještě že už k němu jde poslední žák. Honem zavřít půdu, aby nevběhnul do tříd, a raději se učít!!!

Mikuláš nám u čerta každému nechal adventní kalendář, tak máme povoleno otevřít šest okének s čokoládou. S radostí obalujeme cukrem naše pocuchané nervy a snad konečně vydechneme úlevou, že pro

tento rok to máme za sebou. Teď se už můžeme jen těšit na Ježíška.

Prvňáčci našli dopis od anděla a Mikuláše - tam se dovídají, že jim zanechal balíček. Z nebe totiž viděli, že žáci píší jen obyčejnou tužkou. Prohlíželi si písanky a sami za paní učitelku rozhodli, že už je čas psát jiným nástrojem. Jen Milda nesmí tolik tlačit, Lucka a Vojta občas lajdačit. V balíčku našli krásně barevná pera. Je čas je vyzkoušet.

Ve středu 8. prosince celá škola voněla vanilkou – obě třídy se ve výtvarné výchově dali do pečení vánočního cukroví. To byla dobrotá!

Máme se pořád na co těšit – v pondělí 13. prosince jedeme na malý předvánoční výlet do Předklášteří u Tišnova. Čeká nás divadelní představení a výstava loutek. Už se moc těšíme, více napíšeme příště.

Kamarádi ze Slavkovic

CESTA KOLEM SVĚTA ZA JEDEN ŠKOLNÍ ROK

Tak to je název naší nové školní hry. Je to vlastně takový náš celoroční výlet. Postupně budeme cestovat po Evropě, Asii, Americe, Austrálii...

Pro tuto cestu dostaly všechny děti cestovní pas, do kterého budou dostávat razítka za splnění jednotlivých úkolů.

Než se však vydáme za hranice, musíme lépe poznat naši krásnou vlast. A právě Česká republika byla tématem naší hry v měsíci listopadu. Potýkali jsme se s těmito úkoly:

1. Nakresli „fotku“ do svého cestovního pasu
2. Místo v ČR, které jsi navštívil a kde se ti nejvíce líbilo
3. Česká NEJ...

První úkol byl jednoduchý a všechny děti mohly dostat své první razítko. Druhý úkol už nám dal více práce. Každý „cestovatel“ nás musel seznámit se svým oblíbeným místem naší země. Pověděl nám, kdy

a s kým ho navštívil, jaké zajímavosti tam viděl, ukázal nám fotografii daného místa a také ho našel na mapě České republiky.

To byste nevěřili, kolik krásných míst už děti navštívily a jak o nich dokázaly vyprávět. Patří mezi ně například Praha, Jihlava – ZOO, Hradec Králové – pod-mořský svět, Besky-

dy, Lipno, Šumava, Slapy, Pernštejn, Devět skal... Přinesené obrázky a fotografie zaplnily celou slepou mapu České republiky.

Třetí úkol dal dětem také zabrat. Musely zjistit a zapamatovat si 10 NEJ České republiky: největší město, nejvyšší

hora, nejdelší řeka, nejhlubší propast, nejvýše položené sídlo, nejnižše položené sídlo, největší rybník, největší jezero, největší vodní nádrž, nejvyšší vrchol Žďárských vrchů.

Věděli byste všechny odpovědi? Děti z naší školy ano. I většina prvňáčků znala názvy

všech těchto nej. Naši cestovatelé prokázali dobré znalosti o České republice, většině z nich už jejich pasy zdobí první razítka a v prosinci se všichni těšíme na cestu po Evropě.

Kamarádi ze Slavkovic

ZÁŘÍ A ŘÍJEN V DRUŽINĚ VE SLAVKOVICÍCH

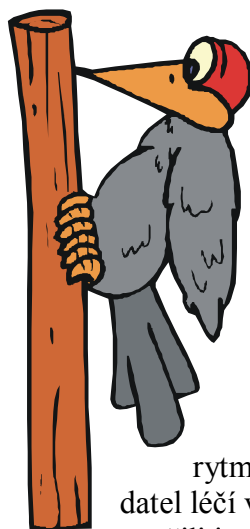
Pokud vám někdy někdo řekl, chováš se jako zvíře, zajisté to nemyslel ani jako lichotku, ani jako pochvalu. My se ale naopak letos jako zvířátka chovat chceme a budeme. Naše letošní hra se totiž jmenuje ROK ZVÍRAT.

Nejprve jsme v září prozkoumali celou zvířecí říši od pravěkých zvířat po současnost. V říjnu byla naším vzorem vlaštovka – zkušená cestovatelka. Jeden týden jsme se věnovali životu vlaštovky – jak a kde se rodí, jak vypadá, čím se živí, z čeho si staví hnízda, proč vlastně cestuje.

Potom jsme si na vlaštovku hráli - učili jsme se správně a bezpečně cestovat, projížděli jsme se po České republice a nakonec jsme se vydali i do světa. Doplnovali jsme slepé mapky, vyhledávali zajímavosti, poznávali obrázky nejznámějších míst, učili se pozdravy v mnoha řečech... Nakonec

jste zkoušeli vymýšlet básničky.

V listopadu nám dělal společnost datel – doktor lesa.

Nejdříve jsme se o něm snažili dovědět co nejvíc.

Vyklepávali a hádali jsme písničky či opakovali vytřukávané rytmy. A protože

datel léčí v lese, zaměřili jsme se i my na naše zdraví.

Po zbytek měsíce jsme se ponořili do světa pod mikroskopem a zkoumali mikroorganismy. Už víme, že mezi mikroby patří viry, bakterie a plísně, že jsou škodlivé, ale i užitečné (třeba kvasinky nám pomohly, když jsme si pekli voňavé houstičky). A taky jsme se dozvěděli, jak se infekcím bránit, co jsou to antibiotika, očkování apod. Nejvíce veselo bylo, když jsme v převlecích hráli scénky z ordinace.

Co asi budeme dělat v prosinci na téma motýl – okrasa prostředí?

Kamarádi ze ŠD Slavkovic

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 62 – prosinec 2010

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová

Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková, Dominika Kaštánková

Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Aneta Dufková, Leona Vedmochová

Karolína Švárová, Marie Novotná

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 62 vyšlo 16. prosince 2010 v nákladu 35 výtisků